

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v hlavním líčení konaném dne 26. října 2018 v senátě složeném z předsedy JUDr. Stanislava Černeckého a přísedících Bc. Ivety Hromasové a Jany Šourkové

takto:

Obžalovaný

O ■■■■ B ■■■■

narozen 2 ■■■■ v Praze, invalidní důchodce, trvale bytem ■■■■ okres Praha-západ, t.č. ve vazbě ve Vazební věznici Praha – Ruzyně

je vinen, že

dne 16. 1. 2018 v přesně nezjištěné době od 11:00 hodin do 21:21 hodin v přízemí chaty evidenční číslo ■■■■, okres Praha-západ, po předchozím požívání alkoholických nápojů, z přesně nezjištěných důvodů, v úmyslu usmrtit, fyzicky napadl poškozeného J ■■■■ S ■■■■, narozen ■■■■ kterým společně obýval shora uvedenou chatu, tak, že za použití nezjištěných nástrojů, údery rukama a dupáním po těle mu způsobil mnohočetné trzně zhmožděné rány hlavy, zejména obličejové části, tříštivé rozlámání obličejových kostí ve střední etáži, rozsáhlou trzně zhmožděnou ránu v čelně temenní krajině s částečnou skalpací měkkých pokrývek lebních, drobný krevní výron pod pavučnicí, přehmoždění levého ušního boltce, hlubokou trzně zhmožděnou ránu na levé ploše krku, krevní výron v zadní stěně hltanu a pod pouzdrém pravého laloku štítné žlázy, vícečetné trzně zhmožděné rány na levé ploše krku a na levé paži, zlomeninu levé pažní kosti, rozsáhlý krevní výron na hřbetu levé ruky,

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Prošková

povrchní tržně zhmožděné rány, podkožní krevní výrony a oděrky na hrudníku, krku, horních i dolních končetinách, mnohočetné oboustranné zlomeniny žeber a hrudní kosti, pohmoždění a trhlinu osrdce, drobné pohmoždění srdce, zakrvácení osrdečníku malého rozsahu (50 ml tekuté krve), krevní výron pod poplicnicí horního laloku levé plíce, hluboké trhliny jater, krevní výron při krčku žlučníku, krevní výron pod pouzdrém slinivky břišní, ložiskové pohmoždění stěny tlustého střeva, krvácení do dutiny břišní menšího rozsahu (200 ml tekuté krve), rány charakteru ran řezných na pravé tváři, levé hýždě, levé ploše krku, na pravém předloktí u zápěstí, na levém zápěstí a drobné rány na hřbetu levé ruky, ránu charakteru drobné rány bodné na zevní ploše levého ramene, přičemž poškozený v důsledku úrazového šoku a masivního vdechnutí krve do plic na místě zemřel,

tedy

jiného úmyslně usmrtil a tento čin spáchal zvláště surovým způsobem.

Tím spáchal

zločin vraždy podle § 140 odst. 1, 3 písm. i) trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **15 (patnácti) roků**.

Podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 99 odst. 2 písm. b), odst. 4 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá ochranné protialkoholní a psychiatrické léčení v ústavní formě.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020 škodu ve výši 6 838 Kč.

Odůvodnění:

1. Skutkový stav uvedený ve výrokové části rozsudku vzal soud za prokázaný po dokazování provedeném v hlavním líčení ve dnech 4., 5., 8. a 26. října 2018, v němž kromě obžalovaného Oldřicha Bartoše (dále jen obžalovaný) byli vyslechnuti i svědci B██████████ K██████████ P██████████ S██████████, P██████████ B██████████, M██████████ K██████████, A██████████ V██████████, A██████████ S██████████, a znalci z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, psychiatrie a klinická psychologie, neurologie prim. MUDr. Jiří Hladík, MUDr. Markéta Kulvajtová, MUDr. Petr Krekule, CSc., prof. MUDr. Jiří Raboch, DrSc., PhDr. Karel Netík, CSc. a prof. MUDr. Zdeněk Seidl, CSc. Za podmínek ustanovení § 211 odst. 1 trestního řádu byly přečteny svědecké výpovědi L██████████ P██████████ Ra██████████ Br██████████, V██████████ Š██████████ a M██████████ Z██████████. Za podmínek § 211 odst. 5 trestního řádu byl přečten znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie. Dále za podmínek ustanovení § 213 odst. 1, 2 trestního řádu byl přečten listinný obsah spisu. Ve smyslu § 89 odst. 2 trestního řádu byl k důkazu i promítnut videozáznam z ohledání místa činu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Prošková

2. Soud je přesvědčen, že shromážděný důkazní materiál poskytuje dostatečný podklad pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, takže jakékoli další doplňování dokazování již není třeba – provedení dalších důkazů nebylo ani procesními stranami navrhováno. Provedené důkazy soud hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu jak jednotlivě, tak v jejich vzájemných souvislostech se závěrem, že obžalovaného jednoznačně usvědčují ze spáchání skutkového děje, jak je vyjádřen ve výrokové části rozsudku a současně vylučují možnost jakéhokoli jiného, pro obžalovaného příznivějšího závěru. Při formování svých skutkových závěrů soud vycházel především ze znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, neurologie, psychiatrie a klinická psychologie a výpovědí znalců prim. MUDr. Jiřího Hladíka, MUDr. Markéty Kulvajtové, prof. MUDr. Zdeňka Seidla, CSc., prof. MUDr. Jiřího Rabocha, DrSc. a PhDr. Karla Netíka, CSc. ve spojení s protokolem o ohledání místa činu, odbornými vyjádřeními z oboru kriminalistika, odvětví biologie, genetika a fyzikální chemie a svědeckou výpovědí P. B. Mezi podpůrné důkazy lze řadit výpovědi dalších svědků – zejména P. S. a A. V. protokoly o vydání věci a prohlídce těla obžalovaného, znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, záznamy o dechové zkoušce obžalovaného a svědka B. a zčásti i výpověď obžalovaného. Dá se říci, že ve své podstatě neexistuje jediný důkaz, jenž by mohl vinu obžalovaného zpochybnit.
3. Obžalovaný byl v přípravném řízení řádně seznámen s důvody trestního stíhání, od počátku řízení měl obhájce a možnost obhajoby. Poprvé byl procesně využitelným způsobem vyslechnut policejním komisařem dne 17. 1. 2018, poté vypovídal v rámci vazebního zasedání dne 19. 1. 2018.
4. V průběhu výslechu dne 17. 1. 2018 obžalovaný využil svého práva a k věci nevypovídal. Při vazebním zasedání dne 19. 1. 2018 obžalovaný uvedl, že si neuvědomuje, že by zabil poškozeného – na to si nepamatuje, ani si neuvědomuje, co se stalo v chatě, kde poškozený zemřel. Ví pouze, že si poškozený měl zařídit důchod a odejít. Říkal mu mnohokrát, aby se odstěhoval, a když se neodstěhoval, tak... Co se stalo od doby, kdy z chatky odešel B. do doby, kdy se vrátil a našel zde poškozeného a jeho, si nepamatuje a nevybavuje. Neví, zda toho dne požíval nějaký alkohol. S poškozeným se v poslední době hádali. Důvodem bylo to, že mu vadilo, že je stále v jeho chatě a chtěl, aby se odstěhoval. To mu chtěl důrazně povědět. Je srozuměn s tím, že v případě uznání viny by mu mohl být uložen trest doživotí, to si uvědomuje. Z toho, co se stalo v úterý, si nepamatuje nic. V chatě měli pouze pivo, jiný alkohol ne. Pravidelně, 2x denně užívá lék Rivotril na epilepsii. S B. vycházel i nevycházel, podle nálady. Nemá, co by dodal, je to hotové, prostě ho pořádně praštil.
5. V průběhu hlavního líčení obžalovaný dodal a upřesnil, že toho dne vstal brzy ráno a šel nakoupit do konzumu. Když se vrátil, tak byl poškozený již vzhůru, a tak si udělali kávu (také měli otevřené pivo z konzumu), sedli si ke stolu a mluvili o tom, co toho dne budou dělat. Vzhledem k tomu, že venku byla velká zima, začal na poškozeného naléhat, že by si měl dojet vyřídít důchod (domníval se, že by to bylo výhodnější vzhledem k tomu, že si myslel, že by ho měl dostat vyšší). Poškozenému se na úřad vyřídít si důchod zajet nechtělo – to jej štvalo, protože v tu chvíli byl ideální čas a měli i „nějakou korunu“, takže by měl i na cestu. „Slovo dalo slovo“, v tu ránu poškozený vstal a dal mu facku, načež spadl ze židle, až odlétl na „futro“ u dveří, kde si narazil přední zuby. Poté si (pozn. obžalovaný) šel lehnout, byl z toho velmi otřesen a především překvapen, že jej poškozený udeřil, neboť to bylo poprvé, kdy se něco podobného stalo. Ležel ve vedlejší místnosti a poškozený byl v kuchyňce – během chvíle poškozený přišel do pokoje a sedl si na svou postel, přičemž stále mluvil („něco mluvil, co zase jemu vadilo“). Vzhledem k tomu, že se snažil uklidnit a dát se z toho všeho nějak dohromady, tak tím, že jej poškozený zároveň i oslovoval a mluvil na něho (nenechal jej

v klidu), v něm pomalu začínal růst vztek. Po nějaké chvíli vstal, přišel k poškozenému a řekl mu, že pokud se mu tam nelíbí, ať vypadne z chaty a dal mu také pár facek. V tu chvíli, kdy toto nastalo, začal scházet z půdy momentální podnájemník, který tam byl (venku byla zima, tak ho tam nechali spát) – svědek B [REDACTED], který se do něho pustil, aby nechal poškozeného na pokoji. Odstrčil ho a řekl mu, ať se do toho neplete, že se ho to netýká - B [REDACTED] chvíli seděl na posteli, poté se zvedl, došel si pro své věci, které měl na půdě a odcházel z chatky. To, že odešel, zaregistroval tak, že zaslechl, jak zavírá chatu a také se byl podívat, zda je zavřená branka, aby neutekl pes. Seděl v chatě a přemýšlel o tom všem, co se vlastně stalo, proč mu poškozený dal facku, dával si to dohromady. Po chvíli bylo slyšet vedle v pokoji něco šramotit, tak šel, postavil se do „futra“ dveří a koukal, co se tam děje – v tu chvíli viděl poškozeného, jak stojí proti němu, a když jej zahlédl, že tam stojí, tak se proti němu rozběhl, vyřítit (byly to dva kroky) a on spatřil, že drží v ruce lahev a zvedá ji proti němu. Tak ho zastavil, vykroutil mu lahev z ruky, on (pozn. poškozený) jej chytil za rameno a vlétli do kuchyňky. Vzhledem k tomu, že jej chtěl praštit, ale on mu vykroutil lahev z ruky, tak s touto jej praštil on (pozn. obžalovaný) dřívě. Lahev se rozbila, rozprskla a poškozený odlétl na kuchyňský pult, o který se zřejmě velmi praštil, a pomalu se svezl dolů k zemi, kde zůstal ležet. On zůstal stát ve dveřích a koukal na něho – viděl, že mu z hlavy teče krev. Byl z toho všeho velmi překvapen a otřesen, sedl si k lavici ke stolu a koukal na něho. Viděl, že se ještě hýbe a snaží nadzvednout, on však stále seděl a koukal na něho – to je poslední, co si pamatuje, od této chvíle si na nic nevzpomíná – pravděpodobně dostal epileptický záchvat. Vůbec si nepamatuje ani policii (pouze ví, že byl na policii), poté si pamatuje až, když byl ve věznici. Vůbec neví, že byl u soudu u vazebního zasedání, kde vypovídal. Řekl by, že si vzpomíná, co se konkrétně odehrávalo, až 3. až 4. den, co byl ve věznici. Pokud uváděl, že předmětného dne brzy ráno vstal, tak bylo kolem 6.30 hod. – doma si dal ještě kávu a šel nakoupit do konzumu v [REDACTED] který je od nich vzdálen 200 až 250 metrů, kde otevírají od 7.00 hod. (když tam přišel, tak bylo otevřeno). Na nákup šel proto, že potřebovali kávu, něco k jídlu k snídani (rohlíky, salám) a bral také pivo Braník v plastu – takto tam chodil nakupovat v podstatě každý den. Alkohol, především pivo v plastových lahvích (2litrové lahve 10° piva Braník) s poškozeným konzumovali podle peněz – lahve si nekupovali na den, ale především podle toho, jak na to měli v tu chvíli peníze. Poškozený chodil na nákupy spíše výjimečně, neboť on penězi většinou nedisponoval, převážně do konzumu chodili společně. Kromě piva si tam kupovali také laciné červené víno na svaření, když ho tam měli, ale to bylo až poslední dobou. Víno si svařovali na chatě večer. Většinou si dali jedno lahvové pivo před obchodem, a každý si vzali jednu PET lahev piva do chatky. Toho dne, tj. v době konfliktu s poškozeným, alkohol konzumoval. Když si ráno uvařili kávu, tak každý si zároveň otevřel své pivo, co koupil, a něco si nalili – každý měli v podstatě jedno pivo a něco, svařené víno neměli. Požitý alkohol rozhodně neměl žádný vliv na jeho jednání nebo na jednání poškozeného - nijak výrazně to neovlivňovalo jejich chování. Podle jeho názoru z předchozího dne bezpochyby žádný alkohol v krvi neměl, předchozí den byl v Praze u rodičů, téměř vůbec alkohol nepožíval. Oslavy narozenin svědka B [REDACTED] se neúčastnil. B [REDACTED] si občas tvrdý alkohol koupil, poškozený si občas také koupil tvrdý alkohol (vodku nebo rum), on tvrdý alkohol nepožíval vůbec, protože se bál, že by mohl dostat epileptický záchvat (nebylo by to dobré kvůli jeho epilepsii). Bral lék Rivotril, který bere trvale, jedná se o částečné sedativum, které se doporučuje na epilepsii – měl brát jednu tabletu ráno a jednu večer, bral je pravidelně (ráno, když se probudil, dal si tabletu většinou ke kávě a večer většinou po kávě). Je pravdou, že byl v té souvislosti lékaři upozorňován, že by neměl na léky požívat žádný alkohol, ale prakticky denně to porušoval, protože s tím neměl problémy. Poškozený si měl jet vyřídit důchod, ale říkal, že se mu nechce. Každé ráno se při kávě bavili o tom, co ten den budou dělat, v podstatě delší, než jednodenní plány si nedělali. Když se ráno vrátil z nákupu, tak měl zhruba 1 500 Kč. Kam si měl poškozený jet vyřídit důchod, neví, nezajímalo jej to (bylo to někde mimo Prahu) – pouze obecně mu říkal, aby si to jel vyřídit a věděl, že jeho dcera mu důchod již vyřizovala s tím, že mu ho snad dokonce

přislíbili. O tom, že by se do vyřizování důchodu pro poškozeného nějak zapojila svědkyně B. [REDAKCE], mu není známo. Pokud uváděl, že na poškozeného naléhal, říkal mu to důrazně - bylo to pouze slovně, fyzicky nikoli. Pokud uvedl, že důvodem neshody byl důchod poškozeného, tak on sám si neověřoval, zda může dostávat nějaké dávky. K dotazu, zda si vybavuje, že by s poškozeným nějak řešili, aby z chaty odešel, uvedl, že pokud byly o něco hádky, tak to byl jeho (pozn. obžalovaného) obvyklý argument, že když se mu tam nelíbí, ať sebere a odejde. Hádali se 1 až 2krát za léto, naopak si vycházeli velmi vstřícně. Poté, co jej poškozený udeřil, měl dva přední zuby zlomené, resp. nalomené (zuby již nemá, ulomil si je), nikde u lékaře nebyl, tedy neví o tom - zuby mu přímo nevypadly. Co bylo konkrétním důvodem toho, že jej poškozený udeřil, resp. mu dal facku, neví, zřejmě ho oslovil tak, že to bral jako urážku. Fackou míní úder otevřenou dlaní, tedy tvrdý úder, neboť měl velkou sílu v ruce (facka dopadla na levou část hlavy, na tvář). Tím, že uváděl, že „slovo dalo slovo“ a pak že dostal facku, mínil, že poškozenému důrazně říkal, že by se mělo využít toho, že jednak není práce a zase naopak, že si má vyřídít důchod a zrovna měli v tu chvíli peníze, a on na to odpověděl tím, že mu dal facku. V posledních 3 až 4 měsících poškozený začínal být nervóznější - příčinou bylo jednak to, že čím dál tím méně mohl na nohy, tedy špatně se mu chodilo (příčinou snížené pohyblivosti poškozeného byla bolest kyčlí, kompletně měl nohy velmi špatné), a svým způsobem si již lezli na nervy (byla to tzv. ponorková nemoc), konkrétní příčinu neměl. Pokud uváděl, že se na něho poškozený napřáhl lahví, jednalo se o skleněnou lahev od vína o obsahu 0,7 litrů - obžalovaný i ukázal, že poškozený měl lahev v pokrčené pravé ruce, zdvihnuté do úrovně ramen, napřáhoval se pohybem zezadu, druhou rukou jej chytil za rameno. On (pozn. obžalovaný) šel proti němu, aby lahev zachytil - chytil mu ruku a lahev mu vykroutil, a poškozený, jak byl rozběhnut (běžel proti a byl nakloněný proti němu), tak vletěl do té kuchyně. Když se té lahve zmocnil, tak ani jeden z nich v kuchyňce na zem neupadl. Poškozený na vykroucení lahve reagoval tak, že jej chtěl napadnout pěstí (praštit pravou rukou), ale on (pozn. obžalovaný) tomu předešel tím, že jak držel tu lahev, kterou mu vykroutil, tak ho tou lahví praštil po hlavě - zasáhl ho nahoru na hlavu, a lahev se rozbila. Jak silný to byl úder, resp. jakou intenzitu do úderu vložil, není schopen posoudit (lahve držel uprostřed za tělo lahve, nikoli za hrdlo, takže ten úder nemohl být tak silný). Svědek B. [REDAKCE] viděl, že poškozený seděl na posteli, a že mu on (pozn. obžalovaný) dával pár facek - má za to, že poškozený v té době nekrvácel, jednalo se o facky otevřenou dlaní. Krev u poškozeného poprvé zaregistroval, až když ležel na zemi v kuchyni. K dotazu, zda zvažoval, že by poškozenému nějak pomohl, uvedl, že v tu chvíli seděl a najednou prostě upadl do jakéhosi kómatu, od té doby opravdu nic neví. Příznaky nástupu epileptického záchvatu nijak neregistruje, ten nastává bez jakéhokoliv upozornění, tedy např. pocit neklidu nebo něco takového před tím nemá. Epilepsií trpí po úrazu, konkrétně není schopen říci odkdy (minimálně 20 až 25 let). Slabé epileptické záchvaty mívá 1krát měsíčně - i se stalo, že měl zničehonic záchvat, kdy přestane např. hýbat rukou, ochrne na půli těla. Větší záchvat mívá především ve spánku - minimálně jeden do 3 měsíců. Větší záchvaty se projevovaly tím, že dostal velké křeče, klepání celého těla a nekoordinací pohybu. Po záchvatech byl 1 až 2 krát hospitalizován, ale v podstatě to nemá žádný smysl. Kvůli psovi mezi nimi žádný konflikt nebyl. Léky mu byly předepisovány na 3 měsíce. Na úřadu práce veden není. Chata je ve vlastnictví jeho sestry. Poté, co se seznámil s obsahem spisu a přečetl si výpověď svědka B. [REDAKCE] (bylo to při prvním setkání s obhájkyňou), si vybavil to, co při hlavním líčení uvádí (postupně se začal rozpomínat). Jak si vysvětlit, že vůbec neví, že u vazebního zasedání vypovídal, neví, nepamatuje si, že tam byl, a neví, co tam vypovídal. Je možné, že uvnitř v chatě byly pracovní rukavice, a že měli sekeru u kamen, ale neví, to určitě. Jednou týdně je někdo oslovil, že by se mělo odvézt železo, a když neměli pracovní činnost, tak se starali o chatu. V dalším průběhu hlavního líčení obžalovaný doplnil, že jak tam seděl v takové určité své nepřítomnosti, tak je možné, že když viděl, že se tam poškozený hýbe, že se mu špatně dýchá, tak k němu přiklekl nebo se ho snažil nějak „naštelovat“, aby se mu udělalo lépe, proto je možné, že měl nějakou krev na kalhotách či rukou, když u něho klečel -

to jsou ale jen jeho domněnky. Celkovou devastaci poškozeného, resp. všechna zranění, která měl, si vysvětluje tím, jak vlétl na jídelní pult (tzn. tam, kde si připravovali jídlo – pult měli z mramorových desek o síle asi 2 cm) a potom se po něm svezl, tedy tak mu to přesně odpovídá těm zraněním, která měl. Rozhodně si nemyslí, že by po poškozeném dupal – neví, zda je možné, že by po něm dupal někdo jiný.

6. Svědek P. B. vypověděl, že zná obžalovaného asi pět let – potkávali se před obchodem v Č. kde si obžalovaný dával pivo. V té době na něho působil jako klasický bezdomovec, který se živí sběrem šrotu, pije pivo a balí si cigarety. Vycházeli spolu jako známí z ulice, normálně se bavili většinou o tom, co sebrali a odvezli za železo, jinak probírali různá témata. Nikdy mezi sebou neměli žádný konflikt, příliš často se nepotkávali. Před vánočními svátky loňského roku (pozn. rok 2017) musel (pozn. svědek) skončit na ubytovně v. nebyla práce a neměl peníze na nájem (platil 7 000 Kč měsíčně). Oslovil obžalovaného, zda u něho nemůže přes Vánoce přespát na chatě. Obžalovaný řekl, že tam přespát může, spíše se to, že tam bude spát, nelíbilo poškozenému, který tam s obžalovaným bydlel od té doby, co obžalovaný měl chatu. Domnívá se, že tu chatu obžalovanému koupil jeho otec, napsaná ale byla na jeho sestru proto, aby ji obžalovaný „nepropil“, aby ji nemohl zpeněžit. Obžalovaný pil alkohol denně – každý den minimálně jednu PET lahev piva (2 l), a dále si s poškozeným svařovali víno (2 nebo 4 l denně podle toho, kolik měli peněz). Obžalovanému a poškozenému se po vsi říkalo „M.“, a to proto, že stále sbírali kov. Poškozeného zná stejně dlouho jako obžalovaného – byli jako dvojčata, stále byli spolu. Když sehnali nějaké železo, tak ho obžalovaný vždy naložil na kárku a jel ho prodat do sběrný, která je mezi D. a Ř. Poškozený zůstával doma, protože špatně chodil a zatím chystal dříví nebo připravoval jídlo. S poškozeným měl stejný vztah jako s obžalovaným, to znamená, nikdy s ním neměl žádné konflikty. Občas jim půjčoval peníze. Poškozený se obžalovaného zastával (např. když dostal epileptický záchvat a někdo z kolemjdoucích řekl, aby si odnesl toho „ožralu“). Když obžalovaný prodal nějaké železo, které společně nasbírali, tak si pak za ty peníze kupovali společně potraviny, alkohol a tabák. O tom, že by se někdy pohádali kvůli penězům za prodané železo, neví. Od doby, co byla zavedena povinnost bankovního účtu u sběru železa, tak se sběrem železa skončili (když s nimi začal bydlet, tak již železo nesbírali). Obžalovaný jezdil každou neděli nebo pondělí do Prahy k rodičům a tam dostával 1 000 Kč na týden (měl zdědit peníze, které dostával od rodičů po malých částkách, aby je s poškozeným neutratili). Kromě toho byl jejich příjem ještě za nějaké práce, které dělali pro starostu, pro Obecní úřad v Č. a také práce, na které si je někdo najal (např. údržbu trávníku). Po dobu, co žil s obžalovaným a poškozeným na chatě obžalovaného, nezažil, že by mezi sebou měli obžalovaný s poškozeným nějaké konflikty nebo problémy, a pokud je měli, tak o nich nevěděl. Od lidí slyšel, že se občas mezi sebou „profackovali“, bylo to asi vzájemné, podle toho, kdo koho naštvál. Pokud jde o den 15. 1. 2018, měl narozeniny, které slavil bez obžalovaného a poškozeného v klubu v Č. nad rybníkem. Skončili kolem půl desáté nebo deseti večer. Pak šel na chatu a šel si zřejmě lehnout. Druhého dne (úterý 16. 1. 2018) se začal probouzet kolem desáté hodiny dopoledne - práci vzdal proto, že mu nebylo po oslavě narozenin dobře. Ještě, když byl nahore u sebe v místnosti, tak zezdola slyšel hluk, hádky. Obžalovaný řval na poškozeného „Ty hajzle!“ a chtěl, aby poškozený vstával, slyšel i jak někdo dal někomu facku (zvuk facky). Mezitím se šel dolů vymočit (k tujím) a viděl, jak poškozený sedí na gauči, obžalovaný stál nad ním, fackoval jej (otevřenou dlaní) oběma rukama do obličeje (kolik facek bylo, neví) a říkal mu, aby vstával – byl naštvaný a křičel na něho. Poškozený reagoval tak, že pouze seděl, občas se snažil krýt si obličej a občas řekl: „Nech mě.“. Když vykonal potřebu, tak se vrátil zpět do chaty a v chatě byla situace stále stejná – obžalovaný stále křičel na poškozeného, aby vstával, občas mu dal nějakou facku (zda otevřenou nebo zavřenou dlaní, neví), poškozený si občas kryl obličej. Nechtěl se moc dívat a odešel si nahoru do svého pokoje obláci monterky. Nahore byl asi dvě minuty a stále slyšel křičet obžalovaného

na poškozeného, aby vstával. Domnívá se, že obžalovaný byl v tu chvíli pod vlivem alkoholu, neboť běžně vstal v pět nebo v šest ráno, vzal si prášek proti epilepsii a zapil ho alkoholem (pivem nebo svařákem). Pak šel svědek dolů, poškozený s obžalovaným stáli proti sobě (poškozený již neseděl), obžalovaný poškozeného držel (domnívá se, že levou rukou) za oblečení na hrudi. Přitom na něho křičel: „Ty hajzle, ty parchante!“ a mlátil ho pěstí do obličeje (domnívá se, že pravou rukou, všiml si, že poškozenému u levého oka nebo obočí teče krev). Kolik ran poškozený „dostal“, neví. Obžalovaný při tom ještě poškozenému šlapal na nohy, a to na prsty a nártý. Poškozený se snažil rány obžalovaného vykrývat. On na oba promluvil – řekl: „Chlapi, nechte toho.“ nebo „Chlapi, nechte se.“, aby uklidnil situaci. Obžalovaný poškozeného pustil, chytil jeho (pozn. svědka) rukama zepředu za oblečení a shodil jej na postel – nijak mu neublížil a prohlásil u toho: „Ty mi nebudeš říkat, jak já se mám chovat a radši vypadni!“. Poškozený si stihl akorát sednout na gauč. On (pozn. svědek) odešel z chaty pryč – mohlo být kolem půl jedenácté dopoledne. Následně svědek popsal, jak probíhal jeho den. Na chatu se vrátil kolem čtvrt na deset večer. Když vstupoval na pozemek, tak skrz okno nahlížel do kuchyně, kde bylo rozsvíceno, ale nikoho za oknem neviděl. Než vzal za kliku, tak se podíval druhým oknem, zda tam jsou dvě lahve alkoholu, které tam byly ráno (jedna plná piva, druhá plná vína) a již je neviděl. Vzal za kliku ode dveří do chaty a chtěl vstoupit. Když otevřel dveře, tak zahlédl ležící tělo – bylo mu jasné, že je to poškozený, neboť ho, mimo jiné, poznal podle oblečení, vlasů a vousů, ležel na zádech hlavou směrem ke vchodovým dveřím (temeno hlavy měl na zemi, neboť mu viděl do obličeje). Tělo poškozeného leželo mezi „futory“ mezi kuchyní a místností, kde spal obžalovaný a poškozený, ruce měl podél těla (zda dlaně nahoru, neví), zaujal jej obličej, který byl zkrvavený (neví, zda měl řezné rány nebo dostal rány do obličeje nějakým klackem) a zdálo se mu, že nemá oči – vůbec se nehýbal. Ničeho jiného si na těle poškozeného nevšiml, byl v šoku. Žádnou další osobu v chatě neviděl, ale z místnosti, kde obžalovaný s poškozeným spali, slyšel hlas obžalovaného, který říkal něco ve smyslu: „Sorry nebo promiň, kámo, asi jsem to přehnal.“ – obžalovaného neviděl, neboť bylo v místnosti zhasnuto (podle jeho názoru obžalovaný seděl na gauči, kde spal). Nic dalšího neslyšel, ihned zavřel dveře a spěchal za kamarádem A [redacted] V [redacted] (občas mu dává práci). Do chaty nevstoupil, pouze asi 5 vteřin stál mezi dveřmi. A [redacted] V [redacted] zastihl v Ja [redacted] baru, kdy A [redacted] a J [redacted] i hned řekl, že je poškozený nejspíš mrtvý, a aby někdo z nich zavolał policii, že je obžalovaný ještě na chatě. A [redacted] vzal telefon a zavolał starostu P [redacted] S [redacted] – jeho pozemek sousedí s Ja [redacted] m pozemkem, tak přišel velmi rychle a zavolał policisty. Pak již vše zařizoval starosta, on si u J [redacted] v klubu dal pivo a panáka na uklidnění. Zůstal v klubu až do doby, než si jej zavolał policie k chatce. Domnívá se, že ke konfliktu mezi obžalovaným a poškozeným mohlo dojít tak, že si po ránu mohli něco říct (v době, kdy on spal) nebo proto, že byl obžalovaný „napitý“, až začal být agresivní. Kdo konflikt vyvolał, neví, viděl pouze, co následovalo. Ví, že na chatu chodila dcera poškozeného A [redacted], přivezla „proviant“ (jídlo, alkohol, pracovní rukavice, hygienické potřeby), o nikom dalším neví. Verbální komunikace obžalovaného s okolím probíhala „normálně“, jestli se trochu zakoktal, tak to bylo tím, že byl „napitý“. Jak se na cestě vedle pozemku, kde je chata, vzala u plotu u tují dvoulitrová lahev vína, neví. U obžalovaného jednou zažil epileptický záchvat – upadl na zem a začal se svíjet v křečích, měl rozbitou hlavu a zdálo se mu, že pění z úst. Než jej tehdy odvezla záchranná služba, tak odešel - jak se obžalovaný choval po záchvatu, neví. Než dostal záchvat, tak u něho známky agresivity nepozoroval. Z doslechu od poškozeného ví, že měl obžalovaný epileptické záchvaty rozdílně – někdy neměl 14 dní žádný, někdy měl tři v týdnu, poškozený si to zapisoval do kalendáře, který by měl být na chatě. Poškozený byl předmětného dne ráno v pohodě, rozčilený byl obžalovaný. Obžalovaný i poškozený byli kamarádští, ani jeden nebyl agresivní, pokud poškozeného někdo naštvál, tak byl agresivní pouze slovně. Ven (mimo objekt chaty) chodil poškozený většinou, když si potřeboval půjčit peníze (k nejbližším sousedům a známým). Pokud ví, tak poškozený žádné nepřátele neměl. Chatu zamykali pouze, když šli všichni tři pryč.

7. V průběhu hlavního líčení svědek dodal a upřesnil, že předmětného dne slyšel dohovor mezi obžalovaným a poškozeným – obžalovaný chtěl po poškozeném, který seděl na gauči, aby vstával a nějak se pošťuchovali, ale vyloženě, že by se před ním poprali, to se nestalo. Pokud v přípravném řízení uváděl, že když sešel dolů, tak viděl, že obžalovaný stál nad poškozeným a fackoval ho (otevřenou dlaní) oběma rukama do obličeje, tak to možná viděl, ale již si tím není jistý, spíše si myslí, že to jenom slyšel. Je to již dlouhá doba. Při výslechu na policii si to pamatoval a tato jeho výpověď je přesnější. Když sešel dolů v monterkách, tak žádné údery nezaregistroval, tedy spíše si to nepamatuje, protože se začali spolu dohadovat, ať se nechají. Pokud v přípravném řízení uváděl: „J[redacted] se snažil bránit, zkoušel O[redacted] rány vykrývat. O[redacted] mu při tom ještě šlapal na nohy, a to na prsty a nártý.“, tak to si vybavuje. To dopoledne mu obžalovaný připadal hodně rozčilený – co se znali, tak ho takto asi nikdy neviděl. Proč byl takto rozčilený, netuší – nevybavuje si, zda se tam hovořilo něco o důchodu. Zda se někomu zmiňoval o konfliktu mezi obžalovaným a poškozeným, si není jistý. Když šel cca ve 21.15 zpět k obžalovanému do chaty, domnívá se, že se svítilo v kuchyňské části, a že vzadu byla spíše tma, resp. jen světlo, co proniklo vstupními dveřmi. Jak zmiňoval, poškozený ležel na zádech mezi vstupními dveřmi a hlavu měl směrem ke vchodovým dveřím. Běžel zpět do klubu, kde požádal, aby zavolali policii, neboť neměl funkční telefon. Řekl, že má podezření, že se tam stalo něco hodně závažného – spíše, že již poškozený bude mrtvý, ale to nemohl posoudit. Poškozeného viděl na 1,5 metru, maximálně 2 metry. Poškozený neměl vůbec „hezký“ obličej – jako potlučený. Zda tam byla někde kaluž krve, neví. On určitě nebyl nijak od krve znečištěný, tedy na žádné části oblečení, protože tam u něj vůbec nebyl, nebyl vevnitř. Od doby, kdy zjistil událost, ke které tam mělo dojít, do doby, než mu byla provedena zkouška na přítomnost alkoholu v krvi, ještě alkohol požíval – nebylo mu dobře, což se projevilo i tím, že se pokálel. Ví o tom, že se poškozený snažil se sousedkou svědkyní B[redacted] vyřídít potřebné „papíry“ k zajištění důchodu – zda tomu byl přítomen obžalovaný, neví. Poškozený se na důchod těšil a asi se to protahovalo, že ho zatím neměl, z doslechu ví, že mu snad chyběly nějaké roky, ale zda je to pravda, mu není známo. Předměty, které používali k práci venku, byly venku, žádné klacky tam nebyly, maximálně rozřezané špalíčky na topení, které byly vždy v kýblu nebo v uhlákách, a které se vždy připravily večer. O žádných dlouhých věcech neví – nebylo tam tolik prostoru. Ví, že obžalovaný bral nějaké prášky. Konflikt, kdy by se poškozený a obžalovaný vzájemně fyzicky napadli, byl předmětného dne poprvé, občas padly nějaké nadávky – slovní rozepře mezi nimi byly (někdy i dvakrát denně). Ohledně peněz se obžalovaný s poškozeným hádali v tom směru, že se dohadovali, co podniknou, aby bylo na nějaké jídlo, pivo a tabák. Nevzpomíná si, že by byl někdy přítomen tomu, že by obžalovaný vykazoval poškozeného z chatky. Tomu, že by byl některý z nich více agresivní, přítomen nebyl. Poškozený mu o záchvatech obžalovaného říkal, že na něj musel vždy jakoby přilehnout a zklidnit ho, aby si nějak neublížil – buď ho přiklekl, nebo si na něho sednul a držel mu ruce, a údajně to za chvíli odeznělo. Co dělal, když se obžalovaný probral, neříkal. Rozpor s obžalovaným ani poškozeným nikdy neměl, byl jim vděčný, že jej tam nechali. Poškozený chodil hodně špatně, a zejména se mu i špatně dýchalo – podle jeho názoru asi moc nebyl schopen se rozběhnout. O tom, že by obžalovaný měl účet v bance, neslyšel. Chata je od klubu [redacted] vzdálená zhruba 300 až 400 metrů.
8. Svědek P[redacted] Sc[redacted] t (starosta obce Č[redacted]) vypověděl, že obžalovaný žil s poškozeným v obci Č[redacted] v ulici [redacted] asi 5 let (chata je v majetku sestry a matky obžalovaného). Neměli žádnou stálou práci – obžalovaný pobíral invalidní důchod a také mu přispívala rodina. Z důvodu nedostatku peněz vykonávali příležitostné práce pro občany v obci i pro obec samotnou (hrabání listí, čištění příkopů, pálení suchých rostlinných zbytků, prořezávání cestiček) – takto si mohli vydělat v průměru 1 000 Kč až 2 000 Kč měsíčně. Do doby, než se prodej začal evidovat, si přivydělávali sběrem a prodejem železa a v době výstavby vodovodu pracovali jako hlídači stavebních strojů. Byli to slušní pánové. Pokud

nepracovali, tak většinou seděli u místního obchodu s potravinami a popíjeli alkohol – ten pili neustále („desítku“ Braník a laciné stolní víno). Obžalovaný měl epilepsii a poškozený se o něho staral, obžalovaný donášel do domácnosti peníze. Žádných problémů mezi obžalovaným a poškozeným si nevšiml, možná mezi sebou měli drobné rozmišky tak, jak je to běžné mezi lidmi. O tom, že by jeden druhého fyzicky napadl, nebo že by se mezi sebou poprali, neví. To, že by obžalovaný nebo poškozený měli fyzický konflikt s někým dalším ani to, že by je někdo pravidelně navštěvoval, mu není známo. Od dcery poškozeného ví, že na chatě byla v neděli 14. 1. 2018 – nakoupila a přivezla jim potraviny. P. B. žije v obci Č. od narození. S poškozeným a obžalovaným žil na chatě ev. č. 445 14 dní nebo měsíc. Byl tam s nimi krátkou dobu na to, aby dokázal posoudit jejich soužití. Ví o něm, že když dostal na jaře 2017 peníze, tak je do půl roku „propil“ a prohrál v automatech, proto při práci pro obec Č. musí být vyplácen každý den. Pokud je mu osobně známo, tak neví, že by P. B. měl s někým nějaké problémy či konflikty. Dne 16. 1. 2018 v 17.25 hod. přišel do klubu U J. V klubu byl J. K., P. B., A. Vč. M. C. a J. M. na nikoho dalšího si nevzpomíná. P. B. seděl kousek od něho, choval se naprosto normálně, popíjel pivo – podnapile nevypadal. Ostatní hosté se chovali také normálně, všichni se dívali na televizi a popíjeli pivo. Zdržel se tam zhruba do 19.00 hod., pak šel domů. Doma se díval na televizi. V 21.17 hod. mu volal J. K., že k němu do klubu přiběhl P. B. a řekl, že jeden M. (obžalovanému a poškozenému se říkalo M. i proto, že dříve sbírali železo) zabil druhého. Oblékl se a běžel se do klubu U J. přesvědčit, zda má tato informace nějaký reálný základ. Když přišel do klubu, tak mu P. B. zopakoval informaci o vraždě – říkal, že obžalovaný zabil poškozeného. Domnívá se, že mu P. B. dále říkal, že tam poškozený leží a má vypíchané oči. Na to v 21.21 hod. zavolal na linku 112, kde oznámil vraždu a vyžádal příjezd policie a záchranné služby. Při telefonování vybíhal z klubu u J. a běžel směrem k místu činu (chatě ev. č. 445). K chatě běžel sám, a to proto, aby se přesvědčil, zda není možná laická pomoc při záchraně života – nakonec tam však nešel. Na lince 112 mu bylo řečeno, že akorát vyjždí k chatě policie z Mníšku pod Brdy a bude na místě během několika minut. S operátorem se na lince dohodl, že na policii počká před budovou obecního úřadu. Na linku 112 pak volal ještě jednou, a to v 21.28 hod., aby se zeptal, za jak dlouho policie přijede, nakonec přijela v 21.30 hod. Když policisté přijeli, tak nasedl k nim do vozu a dovedl je do ulice Pod hřištěm, odkud je nejbližší k místu činu. Pak šel společně s policisty (muž a žena) na místo činu. Když prošli brankou, policista otevřel dveře chaty – vlevo u stolu seděl obžalovaný, který popíjel něco ze sklenice a mluvil pro sebe (něco si brblal, co konkrétně, neví). Asi 50 cm od jeho levé boty leželo tělo poškozeného hlavou ke vchodu – leželo na zádech, zbytky obličeje byly plné krve, měl obnažený hrudník a polostažené kalhoty. Policista uchopil obžalovaného chvatem, položil ho na zem a spoutal (křičel: „Policie České republiky, ukaž ruce, lehni si na zem!“). Nevzpomíná si, že by obžalovaný v tu chvíli něco říkal, policista jej stále držel na zemi. Zeptal se, zdali ještě nelze poškozenému poskytnout první pomoc, načež některý z policistů tělo zběžně kontroloval a konstatoval, že ne. Vzápětí přijela záchranná služba, provedla odborné posouzení a konstatovala smrt poškozeného. Poté (časově si přesně nevzpomíná) přijeli uniformovaní policisté z Řevnic a potom výjezdová skupina policistů. V 21.46 hod. mu volal K. že P. B. je u něho v klubu a co se děje. V 21.53 hod. volal Kojetínovi, zda by nemohl P. B. přijet, že ho chce policie na místě. Pak mluvil s V., který mu říkal, že P. B. půjčoval spodní prádlo, že se pokálel, a že už jede na místo. Když P. B. přišel na místo, tak si povídal s přítomnou policistkou z Mníšku pod Brdy. Poté probíhalo ohledání místa činu, kterého se účastnil jako nezúčastněná osoba. Na místě byl cca do 3.00 hod. Během doby, kdy obžalovaný ležel spoutaný na zemi, na dotazy policistů, kteří prováděli vyšetřování, minimálně jednou, spíše vícekrát uvedl: „Udělal jsem to!“ nebo „Zabil jsem ho!“ a několikrát řekl, „Je mi to líto!“. Policisté se ptali, zdali to udělal, proč to udělal a dále kam zahodil vražednou zbraň. Obžalovaný odpovídal velmi neurčitě, slyšel, jak říkal: „Nevím!“, a nebo „Někam jsem to hodil!“, tím si však není jistý. Když přijel policejní lékař,

který ohledal tělo poškozeného, řekl policistům, že se domnívá, že vražedná zbraň byla něco jako pohrabáč, pak se lékař ptal obžalovaného, čím to udělal, načež obžalovaný řekl, že klackem. Obžalovaný byl silně podnapilý, ale slyšel, že říká: „Klackem!“ a pak ještě říkal, že neví, něco dřevem... Možná, že obžalovaný v tuto chvíli nevěděl, co přesně říká vzhledem k tomu, že byl silně podnapilý. Že by říkal něco dalšího, si nevzpomíná. Poškozený měl výrazné zdravotní problémy, velmi špatně chodil a těžce se zadýchával.

9. V průběhu hlavního líčení svědek dodal a upřesnil, že K [redacted] volal, že k němu přišel P [redacted] B [redacted], který je celý vyděšený, rozrušený a tvrdí, že „O [redacted] zabil Ji [redacted]“. Říkal si, že je to blbost, že se [redacted] B [redacted] opil a říká nesmysly – on ale říkal, že to myslí vážně a ať se přijde podívat. Oblékl se, doběhl k sousedovi, kde viděl P [redacted] B [redacted], kterého se zeptal, co viděl, a on mu řekl, že viděl obžalovaného v chatičce, jak sedí nad poškozeným, který na první pohled nejeví známky života, tvrdil, že je celý od krve a leží tam v chatě. To mu připadalo natolik přesvědčivé, že zavolal policii, celou věc oznámil a běžel směrem k chatě, protože si přeci jen chtěl ověřit, zda to není úplný nesmysl. Zhruba v polovině cesty (což je na úrovni obecního úřadu) před obchodem si celou věc rozmyslel a říkal si, že pokud je to pravda, tak tam nepůjde sám beze zbraně jen tak se podívat, co se děje, takže tam vyčkal na příjezd policie. Když obžalovaného viděl poté, co tam s policií vstoupil, tak mu připadal, že je úplně mimo – říkal nesouvislé věci v tom smyslu: „Tady sedím, co po mně chcete?!“, měl z toho pocit, že si asi není zcela jistý, co se děje, resp. že nebyl v pořádku. Obžalovaný opakovaně projevoval slovní projev, který nastiňoval nějaké litanie nebo tomu, že se tam něco vůbec odehrálo – např. když jej policie zaklekla a on tam ležel, tak občas vykřikoval něco ve smyslu: „Sorry, jak jsem to udělal, je mi to líto.“, ale ne zcela jasně, artikulovaně – připadalo mu, že když se ho policisté ptali, zda to udělal nebo neudělal, tak občas byl schopen ze sebe vypravit něco v tom smyslu, že je mu to líto, a že tak to nechtěl, a že to udělal, a že to přehnal (z toho, jak si to pamatuje, se to snaží vyjádřit slovy, která ale možná nejsou zcela přesná). Po seznámení s výslechem policisty, který byl na místě, svědek potvrdil, že zhruba takto to bylo – je pravdou, že obžalovaný opakovaně verbálně potvrdil, že se něco takového stalo, že poškozeného zabil a křičel u toho: „Nechte mě bejt! Nechte mě bejt! Pust'te mě!“. Z jeho projevu bylo zřejmé, že je minimálně pod vlivem alkoholu. S ohledem na to, jak viděl místo činu, co o tom slyšel, a jak to celé probíhalo, z jeho pohledu není možné, aby byl pachatelem někdo jiný než obžalovaný. Pokud v přípravném řízení uváděl, že obžalovaný byl silně podnapilý, a že slyšel, když se ho policejní lékař ptal, čím to udělal, že mu řekl, že klackem, tak si nyní k tomu nic dalšího nevybavuje – ví, že potom probíhala prohlídka místa činu, a že se tam vraceli i druhý den, kdy zařizoval přístup na okolní parcely, ale pohrabáč nebo něco podobného se nenašlo. Zda něco nasvědčovalo tomu, že by mohl být klacek v mezidobí spálen, není schopen říci. Má pocit, že se chování obžalovaného během doby, co byl přítomen na místě činu, nikterak výrazně nezměnilo, resp. že bylo stále stejné. Pokud uváděl, že když na místo přišel, tak viděl obžalovaného, že něco pil, tak si vůbec nevybavuje, co tehdy pil. Poškozený byl zjevně mrtvý, protože to poškození tak, jak je viděl, bylo devastující. Vzpomíná si, že když byl toho dne předtím v klubu, tak tam B [redacted] poskytoval informaci v tom směru, že v dopoledních hodinách mělo mezi obžalovaným a poškozeným dojít k nějakému konfliktu. Slyšel, že se obžalovaný s poškozeným občas pohádali, ale on toho svědkem nikdy nebyl – dle jeho názoru spolu vycházeli dobře (nějaké výrazné rozmíšky neviděl). Od doby, kdy vstoupila v platnost restriktivní opatření při odběru surovin, obžalovaného a poškozeného nevidal s kárkou, že by tam vozili sběr nějak velmi aktivně. Poškozenému chtěli zajistit trvalý příjem od státu – k tomu potřebovali, aby byl v obci přihlášen k trvalému pobytu, k čemuž by museli svolit majitelé nemovitosti, ale sestra obžalovaného byla proti, tak to neproběhlo. Obžalovaného nikdy neviděl pít tvrdý alkohol, domnívá se, že pil o trochu méně než poškozený. Řekl by, že poškozený měl řadu zdravotních problémů, protože velmi těžce chodil, zadýchával se – když měl ujít více než 100 metrů, tak se třikrát zastavil. Nedomnívá se, že by byl schopen popoběhnout, běžet, byl

schopen ujit pár kroků. Obžalovaný se k výsledku svědka vyjádřil tak, že trvá na tom, že i po restrikci ve sběru železa pokračovali, kdy si nechával peníze posílat na účet. K tomu svědek uvedl, že to vyloučit nemůže, ale předtím byl jejich pohyb určitě intenzivnější.

10. Svědek M [redacted] K [redacted] (zasahující policista) vypověděl, že měl dne 16. 1. 2018 službu s kolegyní prap. P [redacted]. Po 21.00 hod., spíše kolem 21.30 hod. byli ve služebním vozidle na Starém sídlišti v Mníšku pod Brdy. Operační důstojník jim volal, že se stala v Č [redacted] vražda, že to oznámil starosta obce, který bude čekat v Č [redacted] u potravin a zavede je k chatě, kde se to mělo stát. Když přijeli na místo ke starostovi, tak jim starosta řekl, že se dozvěděl od B [redacted], který bydlí na nějaké chatě s dalšími dvěma spolubydlicími, že obžalovaný měl zabít poškozeného (třetího spolubydlicího). Služebním vozidlem pak s kolegyní P [redacted] a starostou dojeli kolem 21.35 hod. k té chatě, kde se měla stát vražda. Chata byla asi 30 metrů od místa, kde zastavili vozidlo – nemohli tam dojet, neboť je tam úzká pěšina. K chatě šli všichni tři. Když přišli k oplocenému pozemku, tak viděl, že se v chatě svítí. Vrátko byla zavřená, ale bylo odemčeno, tak vešli na pozemek. Když přišli k chatě, tak bylo vidět do verandy, kde se svítilo. Byl tam stůl a za ním seděl muž (později zjistil, že je to obžalovaný), který držel nějakou sklenici s pitím. Rychle otevřel dveře (byly zavřené, nikoli zamčené). První, co viděl, byl ten muž, o kterém mluvil. Pak si všiml, že mezi „futory“ (byl tam nějaký vchod do obývací části chaty) leží na zádech hlavou ke vstupním dveřím poškozený, který je bez obličejce a má rozmačkaný hrudní koš (bylo mu vidět čelo a brada a nebyly vidět oči a nos), byl bez známek života. Pod pohružkou služební zbraně, kterou mířil na obžalovaného (ten popíjel za stolem), byl obžalovaný podle zákona vyzván, aby si lehl na zem. Obžalovaný se na něho díval a nic nedělal. Výzvu opakoval a obžalovaný na něj stále pouze koukal, zdálo se, že je překvapen, nic neříkal. On jej chytil (nevzpomene si za co) a svedl hlavou ke vstupním dveřím na břicho (při svedení rozbili sklenici, kterou obžalovaný držel v pravé ruce, obžalovaný se sklenice nechtěl vzdát, on mu pak zbytek vzal z ruky a položil na stůl). Obžalovaného spoutal a kolegyně, která stála za ním ve dveřích, dala hláskou službu operačnímu důstojníkovi. Starosta s nimi uvnitř chaty nebyl, byl na pozemku, kde je venkovní posezení. Když kolegyně dala hláskou službu, tak se obžalovaného, kterého spoutal, zeptal, co se tam stalo a vyzval jej, aby mu prokázal totožnost. Obžalovaný mu řekl něco ve smyslu: „Zabil jsem ho, už to nebyl můj kamarád nebo nebyl to kamarád.“ – to říkal zcela v klidu. Zeptal se jej, zda má u sebe „občanku“, načež obžalovaný odpověděl, že nemá, pak jim řekl datum narození a dle fotografie ho pomocí lustrace ustanovili. Obžalovaný chvílemi řval (žádná konkrétní slova) a byl z něj velmi cítit alkohol, občas také říkal „Nechte mě“. Poté obžalovaného prohlédl, aby zjistil, zda nemá nějakou zbraň – zbraň u sebe neměl. Při prohlídce si všiml, že má obžalovaný ušpiněné kalhoty, domnívá se, že od krve (hlavně na stehnech) a také měl ruce od krve. Pak přijela hlídka OOP Řevnice – mohlo to být po 5 minutách od vstupu do chaty. Také na místo přijela záchranná služba – lékařka šla k ležícímu poškozenému. Po chvíli lékařka řekla, že je poškozený mrtvý, že mu nemůže pomoci. Když přijeli policisté OOP Řevnice, tak je poprosil, zda by nemohli hlídat obžalovaného, tím hlídka OOP Řevnice převzala střežení obžalovaného. On šel páskou označit místo činu a zamezit přístupy, aby se nikdo nedostal na místo činu. Když označil místo, volal operačnímu, zda jede na místo výjezdová skupina kriminální služby. Operační mu řekl, že posílá na místo „kriminálku“ z Prahy – západ i středočeskou „kriminálku“. Pak na místo přišel P [redacted] B [redacted] s osobou, která jej tam přivedla – byl z toho sesypaný a bál se obžalovaného (nechtěl ho vidět a říkal, že nechce, aby obžalovaný viděl jeho, měl z něj hrůzu). Kolegyně pak vytěžovala B [redacted] k tomu, co se tam stalo. Posléze dovnitř do chaty nikdo nešel. Na místě, kam byl obžalovaný sveden, bylo lino, nebyla tam krev, krev byla kolem hlavy poškozeného, který tam ležel, po místnosti byly „cákance“, které připomínaly krev. Z projevu obžalovaného mu přišlo, že je to člověk agresivní, a že se předvádí (např. když ho fotil technik při prohlídce těla na OOP Mníšek pod Brdy, tak se nastavoval jako modelka).

11. V průběhu hlavního líčení svědek dodal a upřesnil, že když s kolegyní a starostou přijeli k chatě, tak kromě obžalovaného, nikdo další na místě, resp. na pozemku přítomen nebyl (byl tam jen pes, který utekl ze zahrady, když tam vstoupili). Stoprocentně ví, že se svítilo v přední části chaty, kde obžalovaný seděl (kuchyňské části) – na jeho příchod obžalovaný vůbec nereagoval, jenom na něho koukal, nemluvil s ním, podle jeho názoru byl překvapený. Ve sklenici, kterou držel, byla tekutina, ale o jakou tekutinu se jednalo, neví. V chatě leželo zohavené tělo poškozeného, které bylo bez známek života – leželo nohama vevnitř v obývací části a hlavu mělo na prahu dveří, co byly z chodby do obývací části, vlevo od lavice, kde obžalovaný seděl. Z obžalovaného, kterého sváděl na zem a spoutal ho, byl hodně cítit alkohol, chvíli byl v klidu, chvíli byl agresivní, vyřvával – neví proč, připadalo mu, že se spíše předváděl, nadával jim (např. vůči němu to byly typické nadávky vůči policistovi, který ho poutá – „Jdi do prdele, kreténe!“ apod.), prostě agresivní člověk. Také si chvílemi dělal „srandu“. Agrese a nadávky nastaly až poté, když provedl služební zákrok (svedl ho na zem a spoutal) – neví, zda reagoval na to, jak se s kolegyní bavili, ale najednou na ně začal křičet nadávky. Když se ho na něco zeptal, tak s ním komunikoval, věděl, na co se ho ptá. Obžalovaný s každým komunikoval jinak, tedy měnil nálady podle toho, s kým mluvil („někdo mu padl do oka a někdo ne“). Není schopen říci, zda když prováděl vůči obžalovanému služební zákrok, měl pocit, že má obžalovaný problémy s udržením rovnováhy, neboť on seděl, a tak ho vzal a svedl na zem. Zda ze strany obžalovaného padlo nějaké vyjádření ve vztahu k té události, aniž by se ho ptali, resp. zda reagoval sám nebo na jejich dotaz, si již nevzpomíná. Obžalovaný se po výslechu svědka vyjádřil tak, že si nepamatuje, že vůči němu svědek prováděl zákrok.
12. Svědkyně L. P. (zasahující policistka) vypověděla, že dne 16. 1. 2018 v době kolem 21.30 hod. měli službu s kolegou prap. K. – byli zrovna v M. pod B. ve služebním vozidle, když jim operační důstojník volal, že se v Č. stala vražda, a že na ně před obecním úřadem bude čekat starosta. Domnívá se, že operační důstojník ještě říkal, že k vraždě došlo v chatě, a že by měl být pachatel na místě. Jeli do Č. kde na ně u obecního úřadu čekal starosta, který si sedl do služebního auta a řekl jim, že mu volal J. K., kterému řekl P. B. že obžalovaný měl zabít poškozeného. Společně se starostou jeli k hřišti k chatkám, kde mělo k vraždě dojít (auto museli nechat u hřiště, neboť se k místu autem dojet nedá). Když s kolegou otevřeli branku a vešli na pozemek, kde stála ta chata, tak tam byl pes, který utekl z pozemku. Starosta byl někde za nimi. Když přišli s kolegou k chatě, tak se kolega podíval oknem dovnitř, uvnitř se svítilo. Uvnitř chaty viděl kolega sedícího muže (obžalovaný), ona byla vedle kolegy, ale do chaty se nedívala. Kolega zakřičel: „Policie!“ a otevřel dveře od chaty. Když tak učinil, tak uviděla muže sedícího na lavici za stolem, který držel v ruce sklenici s tekutinou. Kromě toho muže byl v místnosti další muž, který ležel mezi „futy“, hlava ležela ve verandě a tělo leželo v další místnosti. Muž ležel na zádech, neměl oči a kus hlavy - chyběl mu kus obličeje v místě, kde jsou oči, nejevil známky života a byla pod ním krev (další krve si nevšimla, zda měl muž krev na sobě, nezaregistrovala). Žádná další osoba na místě již nebyla. Kolega na toho muže, který seděl u stolu, zakřičel: „Policie, jménem zákona, lehni si na zem!“ Muž nereagoval, byl mimo, pouze seděl a nic nedělal, byl zmatený. Kolega výzvu opakoval a dále řekl, že jestli výzvy neuposlechne, bude použito donucovacích prostředků. Muž na to opět nereagoval, načež kolega použil hmaty a chvaty a muže dostal na zem (ten stále držel skleničku, která se při tom rozbila). Následně kolega muže spoutal a ptal se ho: „Cos mu udělal?“. Ten mu odpověděl: „Zabil jsem ho, už to nebyl kamarád“. Zda řekl ještě něco dalšího, neví, moc mluvit nechtěl. Když ležel spoutaný na zemi, všimla si, že má kalhoty od krve (velké „fleký“, ale v jakých místech, neví). Pak přijeli kolegové z OOP Řevnice, určitě přijeli do 10 minut od doby, co šli do chaty. Řekli jim, co se na místě stalo, a kolegové si převzali zadržného muže, střežili ho. Ona a kolega dávali informace operačnímu důstojníkovi a zajistili místo z každé strany policejními páskami. Pak již pomalu přijížděl i výjezd – zapisovala vše, kdo kdy přijel. Také na

místo přijela záchranná služba – lékařka dávala mrtvému diody, pak usoudila, že mu již není pomoci. Když byl zadržovaný muž na zemi spoután, tak něco nesrozumitelného vykřikoval, pak když přijel soudní lékař a ptal se ho, kde je ten pohrabáč, tak mu zadržovaný muž řekl, že v Praze, nic dalšího neslyšela, neboť vytěžovala P. B., který toho mrtvého našel. Zadržovaný muž byl pod vlivem alkoholu – ví, že tito lidé každý den popíjejí a bylo to poznat i na jeho chování (jak mluvil). Byla pouze ve verandě, kde byly rozházené věci.

13. Svědkyně R. B. vypověděla, že obžalovaného i poškozeného zná od června roku 2012, kdy koupila dům na místě jejího trvalého bydliště a začala jej rekonstruovat. Působili na ni jako dva „v pohodě“ pánové, jako kamarádi, nikdy neměla ani s jedním z nich konflikt. Poškozený k ní občas přišel, když potřeboval, aby obžalovanému zavolala záchrannou službu, protože byl epileptik – tu volala asi třikrát, avšak ví, že měl obžalovaný záchvaty epilepsie častěji (říkal jí to poškozený). Když se s poškozeným potkali a obžalovaný měl zrovna epileptický záchvat, tak z toho byl poškozený smutný, říkal, že je z toho pěkně vyklepaný. Připadalo jí, jakoby se poškozený o obžalovaného staral, že měl o něho strach. Občas si k ní přišli vypůjčit peníze – bylo to kolem 200 Kč, říkali, že to potřebují na jídlo a jídlo pro psa a do týdne je většinou vrátili, a pokud ne, tak si to u ní odpracovali na zahradě (většinou štípali dříví). Poslední rok se zhoršil zdravotní stav poškozeného a přišlo jí, že je z toho nervózní. Také ví, že byl poškozený agresivní a protivný na jejich psa. Jednou (v létě 2017) jí připadalo, že poškozený napadl obžalovaného, a to proto, že z chaty, kde oba pánové bydleli, slyšela rozčilený hlas poškozeného a zvuky, které jí připadaly, jako když někdo narazí do zdi (jako kdyby se strkali). Za chvíli poškozený vylezl ven a obžalovaný zůstal uvnitř a „trucoval“ u televize. Druhý den již ale bylo vše v pořádku, pánové se na sebe smáli. Po této příhodě (také v létě 2017) volala obžalovanému záchrannou službu – poškozený přiběhl a říkal, že to vypadá horší, než obvykle, byl vystrašený. Když šla se záchranáři do chaty, tak si všimla, že obžalovaný měl krev u úst. Domnívala se, že se poškozený s obžalovaným porvali, záchranář však říkal, že krev je u epileptiků běžná, že se obžalovaný mohl třeba kousnout do jazyka. Toho, že by byl obžalovaný potlučený, že by měl modřiny na obličejí, si nevšimla, toho si nevšimla nikdy, stejně jako u poškozeného. Dále ví, že oba pánové popíjeli alkohol, a to konkrétně pivo. Co se týče dne 16. 1. 2018, tak ze svého domu odjížděla kolem 10.00 hod. Na zahradě, kde oba pánové měli chatu, viděla obžalovaného, jak kouří, žádnou jinou osobu s ním neviděla. Toho dne s obžalovaným nemluvila. Na chování obžalovaného si ničeho neobvyklého nevšimla. Domů se toho dne vrátila kolem 19.00 hod., byla už tma. Na zahradě, kde mají obžalovaný s poškozeným chatu, nikdo nebyl, z chaty neslyšela žádné zvuky, bylo zhasnuto – to ale nebylo nic neobvyklého, protože jak oba pánové popíjeli přes den pivo, tak občas chodili brzy spát, někdy se v noci probudili a koukali na televizi (toho dne obraz televize nezaregistrovala). Přišla domů velmi unavená, sedla si k televizi a kolem 20.00 hod. usnula. Pak ji telefonem vzbudil její zeť P. S., který jí říkal, aby se nelekala, aby neměla strach, že kolem v okolí jsou policejní manévry a je tam spousta policistů. B. příliš nezná – domnívá se, že s obžalovaným a poškozeným začal bydlet zhruba od Vánoc 2017 (v té době ho tam vídala). Domnívá se, že nebylo dobře, že tam s nimi bydlel, a to proto, že tam nosil hodně alkoholu, rozhodně víc, než na co byli poškozený s obžalovaným zvyklí. Ví, že obžalovaný s poškozeným dělali práce pro obec, práce pro lidi z Č. a obžalovaný si jezdil každý týden k rodičům do Prahy pro nějaké peníze. Alkoholické nápoje popíjeli celý den, přes den se jejich opilost stupňovala, ale nikdy nebyli opilí tak, že by někde padali na zem nebo na někoho pokřikovali. Když byli více opilí, šli si lehnout. Že by ho někdy poškozený napadl nebo napadal, jí obžalovaný nikdy neříkal. Že by si přál, aby se poškozený z chaty odstěhoval, jí také obžalovaný nikdy neříkal – připadalo jí, že obžalovaný chtěl, aby tam poškozený byl s ním, že jsou kamarádi. Že by si obžalovaný s poškozeným něco vyčítali ohledně peněz, neví. Obžalovaný měl asi více peněz, protože dostával peníze od rodičů, ale když šli pracovat, tak šli spolu. Kromě B. u obžalovaného a poškozeného vídala staršího pána z Č., je to hodný pán, nepije alkohol. Údajně měla poškozeného na chatě navštívit

jeho dcera, ale ona ji tam neviděla. Že by se chování poškozeného k obžalovanému změnilo poté, co mu nevyšel trvalý pobyt na chatě (příbuzní obžalovaného si to nepřáli), určitě nepozorovala, protože i obžalovaný chtěl, aby poškozený měl na chatě trvalý pobyt. Že by poškozený obžalovanému psychicky ubližoval, si nikdy nevšimla. Po přečtení výpovědi svědkyně v průběhu hlavního líčení se obžalovaný vyjádřil tak, že mu není známo, že on ani poškozený neměli nárok na důchod, resp. že svědkyně B. poškozenému pomáhala s vyřizováním jeho důchodu.

14. Svědek V. Š. vypověděl, že M. (takto se říkalo obžalovanému a poškozenému, protože neustále sbírali železo) zná pět, šest let, možná i více. Byli to totální alkoholici. Viděl, že dokázali ve dvou za hodinu vypít dvě lahve rumu a do toho piva. Na alkohol dle jeho názoru získávali peníze jednak prodejem železa, jednak tím, že jezdili s kamarádkou Andreou do lesa na dříví a práci, kterou dělali pro obec. On osobně s M. neměl nikdy žádné problémy. Ví, že když se opili, tak byli agresivní a hádali se mezi sebou, a to především o peníze. Jednou měl peníze obžalovaný, jednou poškozený, nelze říci, že by se jeden hádal více a druhý méně. Ví, že spolu bydleli na chatě. Osobně na této chatě zřejmě nikdy nebyl. O tom, že by M. i měli s někým z Č. problémy, neví, občas se v K. pohádali s J. B. nebo P. B., ale to všechno byly běžné opilecké hádky, nikdy se s nikým nepoprali. Ví, že když do K. přijel, tak se tam povídalo, že se M. občas mezi sebou poprali, není si jistý, zda se tam i říkalo, že se M. poprali s P. B., ale to je již hodně dlouho (v K. nebyl tři roky). Zda se povídalo o tom, kdo z nich rvačku začal, si již nepamatuje. Jestli někdy viděl M. střízlivé, neví. Zda měli M. nějaké nepřátele, opravdu netuší, ale asi ano, protože více lidí sbíralo kov.
15. Svědek M. Z. vypověděl, že (pozn. obžalovaný a poškozený, jejich jména svědek nezná, je to přezdívka, protože stále sbírali železo) bydleli v Č. v nějaké zahradní chatce, přesně neví kde, nikdy tam nebyl. Zná je od vidění několik let, vídal je v Č. před krámkem, popíjeli tam pivo. Osobně se s nimi bavil asi dvakrát v životě, prohodili mezi sebou běžné fráze. Osobně s nimi žádný z M. neměl žádný konflikt a neví, že by M. měli s někým konflikt. Jaké vztahy měli mezi sebou, mu není známo. P. B. a zná léta, byl značně nespolehlivý, hodně pil alkohol, ale nikdy nezažil, že by byl agresivní. Od hajné A. ví, že B. bydlel nějakou dobu s M. Dne 16. 1. 2018 byl doma, u něho na návštěvě byl L. Ka. Dopoledne k němu přišel B. a přinesl s sebou dvoulitrovou lahev s pivem (měl již něco upito, ale nevrávoral, nemluvil z cesty). V tu dobu bydlel s M. a říkal, že se mezi sebou dohadují, že se musí uklidnit. Choval se zcela normálně, tak jako vždy, nebyl nervózní, říkal, že přichází z P. (restaurace P. d. v Ř.). V. s L. K. PET lahev s pivem a odpoledne P. B. odešel. Kam jde, neříkal, ale podle jeho názoru šel někam do hospody.
16. Svědek A. V. vypověděl, že se obžalovanému a poškozenému říkalo M. a to proto, že dříve sbírali kov, vozili ho do sběrný, a tak si přivydělávali. Zná je asi 4 roky, bydleli v zahradní chatce v Č. – on kolem té chatky chodil a občas se s nimi bavil. V chatce, kde bydleli, nikdy nebyl. Oba pravidelně popíjeli alkoholické nápoje, a protože měli hluboko do kapsy, tak většinou popíjeli pivo Braník v PET lahvi. Poškozený občas chodil pracovat (jako noční hlídač na skládce v Č.), oba také prováděli různé práce v obci. Od poškozeného ví, že za nimi jezdila jeho dcera, která jim snad měla vozit jídlo. Vždy, když měli nějaké peníze, tak za ně koupili převážně alkohol. Osobně s nimi žádný konflikt neměl a neví, že by někdo z Č. s nimi nějaký konflikt měl. Jaký měli obžalovaný a poškozený vztah, neví, ví, že poškozenému obžalovaný několikrát zachránil život, a to proto, že obžalovaný trpí epilepsií (to mu několikrát řekl poškozený). P. B. zná velmi dobře, je to dobrosrdečný muž, akorát má problémy s pitím – agresivní není, když se napije, tak má občas nějaké „kecy“ asi jako každý, kdo se napije. Dne 16. 1. 2018 šel po práci kolem 18.00 nebo

19.00 hod. na pivo do klubu k J. K. v Č. Když do klubu přišel, tak tam seděl P. B. Zda byl opilý, nedokáže přesně říci, protože i po požití většího množství alkoholu „normálně“ fungoval, byl schopen i pracovat. Toho dne mu nepřipadlo, že by B. byl nějak opilý – bavili se spolu o běžných věcech. Z klubu odešel (pozn. svědek) asi kolem 21.00 hod. – když odcházel, tak tam B. ještě seděl. Do klubu se vrátil kolem 22.00 hod., chtěl si vzít ještě pivo do džbánku – tam již nebyl. Krátce poté, co do klubu přišel, tam přišel B. byl vyděšený a začal vykřikovat, že tam poškozený leží v krvi, že má rozmlácený obličej a říká něco o obžalovaném (něco jako „blázen“, a že ho tam zabil nebo umlátil – přesně neví). S J. u K. (nikdo jiný v klubu nebyl) se B. a začali ptát, co se stalo - B. říkal, že pootevřel dveře, když zahlédl poškozeného ležet na zemi v krvi a obžalovaný seděl asi na posteli (domnívá se, že to tak B. říkal). S J. se dohodli, že musí zavolat policii – mezitím J. zavolal starostovi, který je jeho soused. On (pozn. svědek) odnesl domů manželce džbánek s pivem a vzal i čisté trenky, protože říkal, že se pokálel z toho, co viděl, jak popsal. Do klubu se vrátil asi za tři minuty i s trenkami pro B. (převlékl se ve starém domě u K.). Když přišel do klubu, tak tam potkal starosta, který už zavolal policii. Pak starosta odešel směrem k chatě M., aby tam zavedl policii. On, J. a B. seděli v klubu. J. dal B. panáka, aby se uklidnil. Zhruba za 10 minut mu volal starosta, aby poslal B. k chatě, kde bydleli M.. B. se tam samotnému nechtělo jít (hodně se bál), tak mu nabídl, že půjde s ním. Společně pak šli k chatě M. – u „krámu“ potkali jejich psa a na začátku uličky, která vede k chatě M. potkali policii, která si B. převzala. On šel zpět, domnívá se, že domů, a tam se dozvěděl od manželky, že B. byl poté, co se stala ta událost, nejdříve u nich doma a hledal jej (předtím, než šel do hospody). Ví, že B. bydlel s M. v jejich chatce asi po tři týdny předtím, než se to stalo. M. se k P. zachovali dobře, nechali ho u sebe bydlet, říkali, že ho nenechají zmrznout (do té doby přespával příležitostně v parku). To, že u nich může bydlet, mu nabídl obžalovaný, poškozený měl proti tomu z počátku řeči, drobné výhrady. Na závěr uvedl, že si ještě vzpomíná, že B. v klubu říkal, že z chatky, kde bydlel s M., odešel toho dne někdy dopoledne, že se M. hádali, on se do hádky pokusil zasáhnout, ale obžalovaný ho vykázal pryč, že to není jeho starost.

17. V průběhu hlavního líčení svědek dodal a upřesnil, že neví přesně, jak to P. B. formuloval, byl hrozně vyděšený, a řekl (snad ani nejmenoval), že „on ho tam zabil“. Snažili se z něho dostat, co se stalo, ale byl poměrně ve velkém stresu, takže toho z něho moc nedostali – jen opakoval, že je v chatě mrtvý poškozený. Velké rozrušení B. přičítal pohledu, když otevřel dveře, tedy alespoň jim to tak líčil – že to nebylo nic pěkného, tvrdil, že ani nevstoupil do chaty, otočil se na místě a běžel za nimi. S B. má přátelský vztah – jednak mu pomáhal při stavbě domu a jednak se s ním zná zhruba 10 až 12 let, má své „mouchy“, nicméně je to hodný člověk. Pokud jde o jeho první setkání s ním toho dne, tak oproti jiným dnům na něm nebylo nic neobvyklého, seděl u stolu a popíjel pivo, nezmiňoval žádnou událost z toho dne, ke které mělo dojít mezi obžalovaným a poškozeným – dozvěděl se to od něho až po druhém setkání, kdy zmiňoval, že došlo k nějaké neshodě mezi obžalovaným a poškozeným někdy v ranních nebo dopoledních hodinách, kdy on chtěl do sporu vstoupit, ale údajně mu bylo obžalovaným řečeno, že to není jeho věc, načež prý odešel. Nijak nekonkretizoval, zda se jednalo o konflikt slovní nebo i fyzický, nicméně říkal, že tam snad byly i nějaké fyzické konflikty, ale v jakém rozsahu, neví (výslovně říkal, že obžalovaný měl fyzicky napadat poškozeného). Toho, že by se obžalovaný s poškozeným pohádali nebo poprali, svědkem nikdy nebyl, ani o tom neslyšel. Poté, co již nebylo možné odevzdávat železo bez udání totožnosti a účtu, domnívá se, že neviděl, že by je obžalovaný s poškozeným sbírali.

18. Svědkyně Ba. K. (sestra obžalovaného) vypověděla, že poškozeného zná od doby, kdy se s jejím bratrem společně nastěhovali do chaty v Č., tzn. cca 10 let. Vždy na ni

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Prošková

působil mile, přátelsky, osobně s ním žádný konflikt neměla. Obžalovaného charakterizovala jako milého, přátelského, čestného, upřímného, veselého. Před vojnu nebo po vojně spadl z kola a od té doby trpí epilepsií – postupem času se u něho vyskytovaly epileptické záchvaty častěji. Bral léky proti epilepsii, ale neměl na ně pít alkohol, který pil velmi často. U epileptického záchvatu obžalovaného nikdy nebyla, ale od otce ví, že při silném záchvatu (přesně neví, zda těsně před, v průběhu nebo po záchvatu) byl obžalovaný agresivní – otec říkal, že jej jednou takto při záchvatu uhodil. Když bydlel obžalovaný s poškozeným, tak při slabém záchvatu záchrannou službu nevolali, při silném ano. Obžalovaný sám na sobě už nějakou dobu před záchvatem dokázal poznat, že se záchvat blíží, ale nedokázal tomu zabránit. Když mu záchvat přestal, tak byl nějakou dobu utlumen – nevnímal, nemohl mluvit (dát dohromady větu) a nic si nepamatoval (to trvalo většinou půl až jeden den). Zpočátku obžalovaný s poškozeným bydleli v bytě v P[red] – S[edle] kde jim však vznikl dluh, který se musel umořit prodejem bytu a za zbylé peníze byla koupena chata v Č[est] (obžalovaný s poškozeným sice příležitostně „brigádničili“ a sbírali kov do sběru, avšak pili často alkoholické nápoje a na provoz bytu jim již nezbyly peníze). Chatu postupně napsali na ni a její dceru, aby o ni obžalovaný nepřišel kvůli dluhům. Po umoření dluhů byla ze zbylých peněz obžalovanému vyplácena rodičemi renta (dostával pravidelně 1 000 Kč týdně). Za obžalovaným a poškozeným jezdila zhruba jednou za rok, nebo když něco potřebovali. Ví, že se živili tak, že sbírali a prodávali kovy, dále měli rentu, o které mluvila, občas pro nějaké lidi dělali různé práce a také prováděli práce pro Obecní úřad v Č[est]. Oba značně popíjeli alkoholické nápoje, ale když tam za nimi byla, tak nezažila, že by se kvůli alkoholu pohádali. Že by obžalovaný s poškozeným měli při pobytu v Č[est] nějaké vážnější spory, jí není známo, občas se hádali, ale to byly běžné věci jako mezi normálními lidmi. Ví, že měli dluhy. Asi před rokem starosta obce Č[est] nabídl, že poškozenému zařídí důchod. Říkal, že však musí mít trvalý pobyt v Č[est], což neměl a ona (pozn. svědkyně) jako vlastníka chaty nechtěla, aby tam trvalý pobyt měl, neboť se domnívala, že kdyby obžalovaný zemřel, tak by si poškozený mohl dělat nárok na vlastnictví chaty. Má za to, že od té doby se poškozený s obžalovaným začali hádat, protože si poškozený myslel, že obžalovaný nechce, aby měl důchod, a proto mu neumožnil, aby tam měl trvalý pobyt. Myslí, že ze začátku bylo soužití obžalovaného a poškozeného dobré, navzájem si pomáhali (poškozený pomáhal obžalovanému při záchvatech), pak měli problémy ohledně trvalého pobytu, které zmínila. Sekretářka na Obecním úřadě v Č[est] jí naznačila, že se něco mezi kluky děje (co konkrétně, neřekla), ale mohly to být také jen „drby“. V poslední době, když měl obžalovaný silné záchvaty a musel do nemocnice, tak jí to vždy dala na vědomí jejich sousedka B[ab]. Ta jí i naznačila, že se obžalovaný s poškozeným více hádají, ale konkrétně nic neřekla – jen jí naznačila, že se má zeptat obžalovaného, jestli ho poškozený trochu netýrá, jestli tam není domácí násilí. Obžalovaný s poškozeným si na sebe navzájem stěžovali, ale šlo o běžné věci. Když se jednou obžalovaného ptala (bylo to asi měsíc před událostí), zda ze strany poškozeného nedochází k domácímu násilí, tak odpověděl, že nikoli, ale jak obžalovaného zná, tak i kdyby k tomu domácímu násilí na něho docházelo, tak by jí stejně nic neřekl.

19. V průběhu hlavního líčení svědkyně dodala a upřesnila, že na ni celá záležitost působí hrozně, v podstatě to nechápe, neboť spolu měli poškozený a obžalovaný dobrý vztah – doplňovali se, jak pracovní, tak finančně (kdyby nebylo alkoholu), soužití bylo dobré. Během roku 2017 byla v objektu v obci Č[est], který vlastní, naposledy v září – měla zařídít trvalé bydliště poškozeného v chatě. Obžalovaný ani poškozený nebrali důchod. Starostou jí bylo řečeno, že když bude mít poškozený trvalý pobyt v chatě, tak on zařídí (protože poškozený nemohl moc chodit, neboť měl useknutý prst), aby poškozený dostával důchod – z toho důvodu tam také jela, aby dala souhlas k trvalému pobytu, ale nakonec s tím nesouhlasila, rozmyslela si to. Žádnou odezvu ze strany obžalovaného a poškozeného v souvislosti s jejím rozhodnutím neměla. Šla pak k nim na chatu, kde se v podstatě o tom nebavili a obžalovanému to sdělila asi až za měsíc – obžalovaný na to reagoval pokrčením ramen, a poškozeného od té doby

neviděla, takže neví, jak on na to reagoval (to září bylo naposledy, co ho viděla). Když obžalovaný potřeboval, tak mu půjčila nebo dala peníze, a dávala mu jídlo, tedy byli v kontaktu. Je pravdou, že obžalovaný nikdy neměl trvalé zaměstnání, ale vždy si našel práci, a ví, že celý život pracoval, obecně byl pracovitý. Zlom v jeho životě nastal po úrazu hlavy, kdy začal dostávat epileptické záchvaty. Domnívá se, že docela velkou roli v životě obžalovaného hrál alkohol - s epilepsií se to slučovalo velmi špatně. S matkou se několikrát staraly o to, aby si obžalovaný zašel na úřad zajistit invalidní důchod, ale on tam nedošel, snaha zařídit to byla marná. Obžalovaný s ní ze začátku vůbec nehovořil o problémech v soužití s poškozeným, až nyní ke konci vznikly nějaké neshody – asi doopravdy už byl hodně nedostatek peněz, např. měli nějaký „kšeftík“, poškozený tam nepřišel...prostě takové rodinné neshody, a jak již uvedla, tak se domnívá, že hodně udělalo to, že tam poškozeného nepřihlásila k trvalému pobytu, čímž je, resp. poškozeného vlastně připravila o peníze z důchodu. Domnívá se, že bratr neměl bankovní účet, resp. neví o tom. Jelikož přišel nový zákon o sběru surovin a oni si navezli spoustu harampádí, které se muselo odvézt do sběrných surovin, tak požádala svého kamaráda, aby jí s tím pomohl, aby to vyklidili a odvezli do sběrného dvora, protože si sousedé začali stěžovat, že tam mají na dvorečku nepořádek – obdržené peníze si nechala poslat na svůj účet a potom je v hotovosti dala obžalovanému do ruky (jednalo se o jednorázovou akci). Po té zákonné úpravě oni už neměli možnost sběr provádět. Poškozeného v životě neviděla rozčileného, vždy když přijela na návštěvu, tak ji srdečně vítal, a když plánovala, že tam přijede, tak dokonce i uvařili. Mobilní telefon na chatě měli (o loňských Vánocích dostal obžalovaný nový, ale neuměli jej obsluhovat) – vždy jim jej nabíjeli nebo obžalovaný dostal od matky kartu s kreditem s tím, že si to nabil. Při svých návštěvách nebo i jinde obžalovaného viděla výrazně opilého. Během rodinných oslav se obžalovaný choval spořádaně. I přesto, co se stalo, se domnívá, že má obžalovaný s rodiči dobrý vztah. Obžalovaný i poškozený chodili vždy čistě oblečení – na chatě měli pračku, pravidelně si prali.

20. Svědkyně A ■■■ S ■■■ (dcera poškozeného; slyšena pouze při hlavním líčení) vypověděla, že byla u nich (pozn. obžalovaného a poškozeného) na návštěvě dva dny předtím, tj. v neděli 14. 1. 2018. V pravidelném kontaktu s otcem nebyla – za poslední rok byla na chatě na návštěvě v srpnu 2017 (pak byli relativně v pravidelném telefonním kontaktu), potom před Vánoci 2017 a další návštěva byla v zmíněnou neděli 14. 1., kdy poprvé zaregistrovala, že s nimi v chatě přebývá další člověk, který tam do té doby nebyl (po předestření jména uvedla, že to byl P ■■■ B ■■■). Vzpomíná si, že poprvé za otcem byla někdy v roce 2011 nebo 2012, kdy tam již s obžalovaným bydleli - s otcem byla ve sporadickém kontaktu. Osobní kontakt obnovila v roce 2017 poté, co se jí v roce 2015 narodila dcera (chtěla o tom otce informovat). Když byli v září v zahraničí, tak ji otec několikrát telefonoval, ptal se, kdy přijede – působilo to na ni jako prosba, aby se tam zastavila asi častěji, protože způsob, jakým oni získávali finance na obživu, asi nezaručoval pravidelný příjem... takže se hodilo, když čas od času někdo přijel a něco přivezl. Když se tam vypravila v prosinci 2017, tak viděla, že otec má zdravotní potíže, že špatně chodí, protože si po nějakém úrazu amputoval jeden prst na noze (ta rána nebyla zcela zhojená), takže jeho pohyb byl značně omezen – pohyboval se spíše v chatě, maximálně v nejbližším okolí. Poslední informace byla, že P ■■■ B ■■■ bude slavit narozeniny. Následně za ní ve středu brzy ráno přijela do zaměstnání kriminální policie oznámit, co se stalo. Soužití obžalovaného a poškozeného bylo z jejího pohledu dlouhodobě relativně stabilní - žili tam spolu dlouho, v chatce bylo uklizeno, vařili si, měli příležitostné práce v obci, kdy pomáhali, co bylo třeba, a fungovali celkem normálně (otec často volal obžalovanému „záchranku“, resp. když dostal obžalovaný epileptický záchvat, poskytoval mu pomoc, což se dělo s různou pravidelností, jak bylo evidováno v kalendáři, který visel na zdi; většinou tak jednou za dva týdny, jednou za měsíc). Připadalo jí, že jsou na sebe zvyklí, a že jsou schopni se domluvit. Když se dozvěděla, co se stalo, tak vlastně vůbec nebyla schopna pochopit, jak se něco takového a s takovými důsledky mohlo přihodit. Vzpomínky na otce

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Prošková

má hezké, byť to „sklouzlo“ do toho, že pravidelně pil a už to nebylo k soužití, takže se rodiče rozvedli, a pak se s otcem střídavě vídala, nevídala – ví, že navzdory tomu, že byl závislý na alkoholu a v pozdějších letech v podstatě udržoval „nějakou provozní hladinu“, aby vůbec mohl fungovat, tak to byl srdečný, přátelský člověk, a nevybavuje si, že by někomu ubližoval, že by měl v sobě nějakou agresi ve smyslu někomu cíleně ublížit. Otázku starobního důchodu s otcem řešila, bavili se o tom spolu na poslední návštěvě, kdy on to již řešil v rámci svého pobytu v Č. se starostou a se sousedkou, která jim pomáhala s vyřizováním (např. komunikovala s úřady), ale bylo zjištěno, že otec nemá odpracován dostatečný počet let na to, aby měl na důchod nárok. Předpokládá, že obžalovaný o této skutečnosti věděl, neboť se o tom s otcem bavili ve stejné místnosti, kde obžalovaný seděl. Poslední věc, o které se dne 14. 1. bavili, byla, že se pokusí zjistit, zda by otec neměl nárok na invalidní důchod (otec nemohl chodit) s ohledem na jeho zdravotní stav s tím, že je nejdříve potřeba kvůli tomu zajet k lékaři – a to v přítomnosti obžalovaného (pokud obžalovaný poslouchal, tak věděl, že do toho také vstupuje z hlediska řešení důchodu). S otcem se bavili o tom, že se chce do Č. přihlásit k trvalému pobytu, a také v přítomnosti obžalovaného, a přestože obžalovaný ani starosta s tím problémem neměli, tak s tím měla problém sestra obžalovaného, která se bála rizik v případě nějakých soudních sporů. Otec jí nikdy neříkal nic v tom smyslu, že by obžalovaný chtěl, aby se odtamtud odstěhoval, aby z chaty odešel, nebo že by s ním měl nějaký problém. Obecně nenabyla dojmu, že by si jí otec někdy stěžoval na chování obžalovaného, naopak to na ni celé působilo tak, že to překvapivě navzdory všem okolnostem funguje. Pokud je jí sděleno, že obžalovaný uváděl, že tam pak již mezi nimi byla „ponorková nemoc“, tak si jí na to otec nestěžoval. Nikdy za tu dobu, co tam jezdila, neměla pocit, že by soužití obžalovaného a poškozeného bylo nevyvážené, resp. že by bylo na úkor jednoho z nich ve smyslu, že by jeden z nich z toho měl nějakou újmu nebo tím trpěl, a tak neměla jediný důvod brát otce k sobě (dlouhodobé soužití s otcem za situace s malou dcerou i bylo prakticky nemožné). Obžalovaný se k výpovědi svědkyně vyjádřil tak, že přímo takto konkrétně, že poškozený nemá nárok na důchod, to nevnímal, nevěděl. Toho dne mu šlo o to, aby tam poškozený jel a vyřídil to sám osobně, a ne aby tam posílal svoji dceru.

21. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství prim. MUDr. Jiřího Hladíka a MUDr. Markéty Kulvajtové vyplývá, že byly na těle poškozeného zjištěny mnohočetné tržně zhmožděné rány hlavy, zejména obličejové části, tříštivé rozlámání obličejových kostí ve střední etáži, rozsáhlá tržně zhmožděná rána v čelně temenní krajině s částečnou skalpací měkkých pokrývek lebních, drobný krevní výron pod pavučnicí, přehmoždění levého ušního boltce, hluboká tržně zhmožděná rána na levé ploše krku, krevní výron v zadní stěně hltanu a pod pouzdrem pravého laloku štítné žlázy, vícečetné tržně zhmožděné rány na levé ploše krku a na levé paži, zlomenina levé pažní kosti, rozsáhlý krevní výron na hřbetu levé ruky, povrchní tržně zhmožděné rány, podkožní krevní výrony a oděrky na hrudníku, krku, horních i dolních končetinách, mnohočetné oboustranné zlomeniny žeber a hrudní kosti, pohmoždění a trhlina osrdce, drobné pohmoždění srdce, zakrvácení osrdečníku malého rozsahu (50 ml tekuté krve), krevní výron pod poplicnicí horního laloku levé plic, hluboké trhliny jater, krevní výron při krčku žlučníku, krevní výron pod pouzdrem slinivky břišní, ložiskové pohmoždění stěny tlustého střeva, krvácení do dutiny břišní menšího rozsahu (200 ml tekuté krve), rány charakteru ran řezných na pravé tváři, levé hýždě, levé ploše krku, na pravém předloktí u zápěstí, na levém zápěstí a drobné rány na hřbetu levé ruky, rána charakteru drobné rány bodné na zevní ploše levého ramene. V souvislosti s výše uvedenými poraněními byla zjištěna nedokrevnost orgánů a dále vdechnutí krve do plic a polykání krve do žaludku velkého rozsahu. Mimo to se vpravo na hrudníku nacházely oděrky bez vitální reakce, tj. vzniklé po smrti poškozeného. Dále byly u poškozeného zjištěny chorobné změny, které se na smrti poškozeného nepodílely ani ji neurychlily. Výše uvedená poranění, vyjma oděrek vpravo na hrudníku bez vitální reakce, vznikla zaživa, krátce před

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Prošková

smrti poškozeného. K pořadí vzniku jednotlivých poranění se nelze jednoznačně vyjádřit, vznikla však v krátkém časovém odstupu (řádově minuty, maximálně do několika desítek minut). Poranění v oblasti hlavy, krku a levé paže vznikla působením tupého násilí velké intenzity (při hodnocení malá - střední - velká) o menší ploše do uvedených oblastí a lze je vysvětlit opakovanými mnohočetnými údery podlouhlým úzkým nástrojem, např. pohrabáčem, úzkou železnou trubkou, dřevěnou násadou od náradí apod. Poranění v oblasti hrudníku a břicha vznikla působením tupého násilí velké intenzity na hrudník a břicho a lze je vysvětlit opakovaným razantním dupáním na trup poškozeného. Rána charakteru rány bodné na levém rameni vznikla tlakem hrotnatého nástroje střední silou; vzhledem k trojúhelníkovému tvaru rány ji lze vysvětlit spíše působením trojhranného hrotnatého nástroje, např. zakončením pohrabáče apod. Tvar rány nesvědčí např. pro vznik „klasickým“ nožem. Rány charakteru ran řezných na pravé tváři, levé hýždě, levé ploše krku, na pravém předloktí při zápěstí, na levém zápěstí a drobné rány na hřbetu levé ruky vznikly tlakem a tahem ostrého nástroje, např. nože, po tělesném povrchu střední silou, přičemž rány na pravém předloktí při zápěstí, na levém zápěstí a drobné rány na hřbetu levé ruky svědčí pro aktivní obranu, resp. vykrývání útoku ostrým nástrojem poškozeným. Příčinou smrti poškozeného byl úrazový šok spolu s masivním vdechnutím krve do plic při mnohočetných tříštivých zlomeninách obličejových kostí. Zranění poškozeného byla vážná, bezprostředně život ohrožující, nelze však jednoznačně vyloučit, že v případě bezprostřední vysoce specializované léčby by bylo možno jeho smrt odvrátit. Vzhledem k tomu, že vdechování krve do plic nastalo po vzniku mnohočetných zlomenin obličejových kostí, byla by určitá naděje na odvrácení smrti před vznikem krvácení do plic. Ke vzájemnému postavení obžalovaného a poškozeného v době útoku se nelze vyjádřit, neboť poranění v oblasti hlavy a krku, řezné rány a rána bodná mohly vzniknout v poloze poškozeného vestoje, vsedě i vleže. Poranění v oblasti trupu, svědčící pro dupání, vznikla v poloze poškozeného vleže na zádech. Zranění poškozeného s největší pravděpodobností nevedla k okamžité poruše vědomí, jeho vnímání nebylo ovlivněno alkoholem (0,82 g/kg alkoholu), ze soudnělékařského hlediska lze způsob napadení hodnotit jako zvláště surový a trýznivý.

22. V průběhu hlavního líčení znalci po seznámení s výpovědí obžalovaného při hlavním líčení dodali a upřesnili, že pokud obžalovaný hovořil o rozbité skleněné lahvi, tak když vezmeme jako kruh všechna poranění poškozeného, tak těch poranění, která by mohla vzniknout tímto mechanismem, je pouze úzká výseč. Poranění, která by z lékařského hlediska život poškozeného neohrozila, nevedla by ale ani k vážnému poranění, to jsou poranění charakteru těch řezných ran, která byla lokalizovaná na pravé tváři, na levé hýždě, na levé ploše krku, na pravém předloktí a zápěstí, na levém zápěstí a hřbetu ruky – tato poranění jsou typická pro to, kdy dojde k rozbití skleněné lahve (pivní, vinné, případně pullitru) a ten útok tímto rozbitým předmětem je opakovaný, kdy dochází k řezným ranám. Vzhledem k lokalizaci na horních končetinách lze jejich vznik hodnotit jako obranný, tzn. že poškozený se snažil horními končetinami (předloktím, rukou) bránit útoku ostrým předmětem, což může velmi dobře být rozbitá lahev od „sedmičky“ vína. Byla tam ale daleko závažnější poranění způsobená tupým násilím, které působilo opakovaně, mnohočetně do různých částí těla a toto násilí vzniklo úzkým předmětem – to jsou ty tržně zhmožděné rány, které byly různě lokalizovány na těle a poranění nitrohrudních a nitrobřišních orgánů (hluboké trhliny jater, trhliny osrdce apod.), které vznikly velkou silou a nelze je vysvětlit např. úderem pěstí ani kopem. Vzhledem k rozsahu jsou to typická poranění při dupnutí na trup poškozeného. Jednalo se o kombinaci různého násilí. Vzhledem k tomu, že byla, mimo jiné, zjištěna trojúhelníkovitá bodná rána, bylo uvažováno o pohrabáči, který je pádným předmětem s obloukovitým zakončením, které bývá i trojúhelníkovité. K poranění slinivky břišní, která je dobře chráněným orgánem, uloženým hluboko v dutině břišní, resp. za pobřížnicí, dochází při velmi hrubém násilí – i z toho je zřejmé, že použité násilí muselo být značné. S pravděpodobností hraničící s jistotou lze uzavřít, že opakované násilí působící na tělo

úzkým podlouhlým předmětem a ta poranění řezného charakteru, předcházela poraněním v oblasti dutiny hrudní, břišní a rozlámání kostry hrudníku, neboť to odpovídá tomu, že na poškozeného bylo dupáno v poloze vleže – pokud by útok začal opačně, tak by nebylo možné, aby poškozený vstal a následně se bránil útoku podlouhlým předmětem. Je pravděpodobné, že se poloha obžalovaného a poškozeného v průběhu napadání měnila (nebyla to strnulá poloha pachatele a poškozeného) - tomu odpovídaly i biologické stopy na místě nálezu poškozeného (rozstříky krve po stropě, po stěnách), tedy na jednom místě se útok neodehrál. Vše nasvědčuje tomu, že se poškozený bránil a útok jej imobilizoval. Toxikologickým vyšetřením bylo v krvi poškozeného zjištěno 0,82 promile alkoholu, což značí podnapilost, nikoli opilost – tudíž nebylo ovlivněno jeho vnímání, resp. nebyla snížena bolestivost. Ve stavu opilosti má alkohol víceméně analgizující účinek, tzn. zvyšuje se práh bolestivosti, takže ti, kteří jsou pod vlivem alkoholu, tu bolest tak necítí, neuvědomují si to. V případě poranění poškozeného nelze uvést, kdy, resp. že by v průběhu celého útoku došlo k poruše vědomí – i poté, co útok přestal, tak poškozený mohl být při vědomí. Ke ztrátě vědomí u poškozeného docházelo v důsledku rozvíjejícího se šokového stavu a vdechování krve – medicínsky nelze jednoznačně říci, že by po úderech (a to včetně dupání, protože nebylo vedeno do oblasti hlavy), u poškozeného muselo dojít k poruše vědomí. Pokud k primárnímu útoku (např. lahví) došlo v dopoledních hodinách, tak poranění nevyžadovalo okamžité chirurgické pracoviště (krvácení se mohlo zastavit) a další útok pak mohl být v další etapě. Kdy došlo ke smrti poškozeného, nelze přesněji říci, než jak přibližně vyjádřil znalec prim. MUDr. Jiří Hladík při ohledání těla poškozeného na místě činu a rovněž nelze říci, kdy došlo k útoku, neboť přežívání poškozeného (pak i v šokovém stavu a vdechování krve), mohlo trvat i desítky minut – konec útoku neznamenal hned smrt. Pokud jde o stanovování doby smrti, existuje tzv. Henssgeho nomogram – kromě hmotnosti (záleží na habitu – výživě) záleží na oblečení, prostředí (zda je suché nebo vlhké, stojatý nebo proudivý vzduch) a teplotě okolí. Čím delší doba prohlídky od smrti proběhne, tím je stanovování doby smrti obtížnější a s větším rozptylem a větší šíří. V daném případě znalec prim. MUDr. Jiří Hladík tělo prohlížel relativně krátce po smrti (17. 1. 2018 od 00.24 – 00.45 hod), proto např. rozdíl čtyř hodin oproti předpokládané době smrti kolem 20.00 hod., by byl již znatelný (tedy např. v 18.00 hod. to být mohlo) - kolem 11.00 hod. jistě ke smrti dojít nemohlo. Pokud obžalovaný uvádí, že poškozený po úderu odletěl a udeřil se hrudníkem o kuchyňský pult a hlavou o skříňky nad pultem (pozn. před znalcem takto upřesnil obžalovaný), v případě hrudníku ani hlavy by zjištěná poranění takto nevznikla - roh, do kterého měl poškozený narazit hrudníkem je předsazen skříňce, proto by primárně byla kinetická energie padajícího těla snížena, tudíž by poškozený hlavou mohl maximálně „třknout“ do skříňek. Poranění byla přibližně stejného stáří – pokud by některá byla starší, tak by probíhaly známky např. zasychání oděrek, ran. Jestliže jsou ve znaleckém posudku uváděny opakované údery podlouhlým úzkým nástrojem typu pohrabáče, tak se nedá kvantifikovat, kolik úderů to bylo, avšak určitě to bylo více jak 10 úderů, pokud jde o dupání (hrudník, břicho), tak bylo minimálně dvakrát. Pokud jde o možný nástroj u té skupiny první a pak třetí (rána na levém rameni), kdy v obou případech zmiňoval možnost pohrabáče, tak to mohl být stejný nástroj. Údery rukama typu pěstí, fackou v rozsahu způsobených poranění nelze prokázat. Zranění způsobená v oblasti krku dupáním způsobena být nemohla – při dupnutí razací úderu na hrudník a břicho by kromě krevního výronu došlo k rozlámání chrupavek hrtanu. Sklem mohly být způsobeny všechny řezné rány, nuž použít být nemusel – tato zranění musela být způsobena více útoky. Způsobem předvedeným obžalovaným (pozn. obžalovaný předvedl před znalcem) zranění poškozeného způsobena být nemohla. Jak se na triko poškozeného dostaly ulpívající drobné skleněné střípky, se nelze jednoznačně vyjádřit, protože tam došlo k pádu (nelze uvést, zda to bylo aktivně při rozbití skla nebo se na poškozeného nalepily na zemi). Že by i lopatka nebo plochá strana „čepce“ sekery mohly způsobit to, co mohl způsobit uváděný pohrabáč, si znalec prim. MUDr. Jiří Hladík nedokáže představit. Pro dobu, kdy na místě činu vnímal obžalovaného, prim. MUDr. Jiří Hladík s určitostí vyloučil, že

by obžalovaný měl epileptický záchvat.

23. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie MUDr. Petra Krekule, CSc. a PhDr. Karla Netíka, CSc. vyplývá, že u obžalovaného byla znalci diagnostikována závislost na alkoholu a sekundární epilepsie typu grand mal. Požití alkoholu potencuje možnost vzniku epileptického záchvatu. Tempore criminis k této situaci nepochybně došlo. Navíc situace byla emočně vypjatá a to tuto možnost zřejmě nakonec vyvolalo. Zjištěné duševní poruchy u obžalovaného tempore criminis způsobily podstatné snížení až úplné vymizení jeho schopností rozpoznat nebezpečnost svého jednání a schopností toto své jednání ovládat. Intelektové schopnosti obžalovaného jsou aktuálně v pásmu průměru (IQ = 97), sociální kompetence v pásmu průměru, stejně jako schopnost operací s pojmy a krátkodobá paměť. Všeobecná informovanost je na horní hranici průměru. Schopnost diferenciacie podstatného a nepodstatného je nadprůměrná. Myšlení přiměřeně pružné, sociálně málo přizpůsobivé, realitní kontrola méně spolehlivá. Afektivita chudá, spíše přizpůsobivá, ovládání spolehlivé. Osobnost obžalovaného je nezralá, introvertovaná, s rysy emoční oploštělosti, impulzivity, podezřavosti, negativismu, nerealističnosti, potíží se sebekontrolou a nezdrženlivostí. Obžalovaný má neupokojené potřeby sounáležitosti, porozumění. Má sklon městnat napětí a následkem toho jej může impulzivně vybit. Na pocit bezmoci může reagovat agresí. Na frustraci potřeb reaguje vzdorem a svéhlavostí. Nerespektuje vlastní přizpůsobení a vnější okolnosti nutné k dosažení žádoucích cílů. Má zvýšené potřeby sebeprosazení, uznání a pozornosti. Psychologickým vyšetřením nebyla zjištěna přítomnost poruch paměti, vnímání, ani myšlení. Nebyly zjištěny symptomy hrubší organické poruchy CNS. Vzhledem k osobnosti a jejímu dosavadnímu vývoji se prognóza resocializace obžalovaného jeví jako spíše příznivá. Pokud ke konfliktu obou aktérů došlo tak, jak je naznačeno svědkem B. a obžalovaným, šlo velmi pravděpodobně o převážně situačně podmíněný delikt. V motivační struktuře takového agresivního jednání obžalovaného pak velmi pravděpodobně dominovala potřeba odreagovat nahromaděné vnitřní napětí z konfliktu (konfliktů) útokem vůči poškozenému, pravděpodobně doprovázená potřebou sebeprosazení. Ke spuštění homicidální agrese velmi pravděpodobně přispěla též specifická osobnostní výbava obžalovaného, zejména sklon městnat afekty, impulzivita a emoční oploštělost spolu s dezinhibujícím (odbrzdňujícím) vlivem požitého alkoholu. Je pravděpodobné, že v průběhu útoku došlo u obžalovaného k rozvoji epileptického záchvatu. Psychologickým vyšetřením nebyly zjištěny symptomy takové poruchy kognitivních (poznávacích) procesů, které by obžalovanému nějak narušovaly schopnost podat přesnou výpověď. Nebyly zjištěny ani příznaky závažnější poruchovosti osobnosti, ani jiné psychopatologie (např. lhavosti báživé), které by u obžalovaného vedly k výraznějšímu sklonu účelově zkreslovat výpovědi. Obecná věrohodnost je u obžalovaného zachovaná. Pobyt obžalovaného na svobodě není nebezpečný, pokud bude dodržovat antiepileptický režim a bude abstinovat od alkoholu. Znalci u obžalovaného navrhli léčení protialkoholické a psychiatrické. Obžalovaný se v době spáchání zvláště závažného zločinu nacházel ve vývojovém stadiu závislosti na alkoholu, kdy je schopen abstinovat bez rozvoje abstinčních příznaků.
24. S ohledem na některé nejasnosti závěrů znaleckého posudku z odvětví psychiatrie, zejména ve vztahu k rozsahu schopností obžalovaného rozpoznat a ovládat své jednání a hodnocení vlivu přítomné epilepsie, byl proveden výslech zpracovatele psychiatrické části znaleckého posudku MUDr. Petra Krekule, CSc. Ten ve svém vyjádření uvedl, že k závěru o přítomnosti epileptického záchvatu typu grand mal dospěl z popisu vlastních událostí, svědeckých výpovědí, rozboru zdravotnické dokumentace obžalovaného a z jeho vlastní výpovědi. Obžalovaný trpí epilepsií typu grand mal, která se u něj objevila po úrazech, které utrpěl v dřívější době, a pravidelně se záchvaty opakovaly ve frekvenci dvou měsíců. Pro tuto epilepsii byl opakovaně hospitalizován na neurologii. Přestože byl informován, že nemá

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Prošková

požívat alkohol, který je při tomto onemocnění zakazován a je známo, že vznik záchvatu provokuje, obžalovaný pravidelně užíval alkohol, a to i v období kolem inkriminované doby. Záchvatu v tomto případě předcházela konflikt s další osobou, při kterém došlo i k brachiálnímu násilí z obou stran. V tomto napětí při konfliktu a při předchozím užití alkoholu došlo k epileptickému záchvatu, který pak provázela vlastní inkriminované jednání, které se vyznačovalo značnou brutalitou a intenzitou. Brutalita je příznačná pro jednání při epileptickém záchvatu. Při tomto záchvatu také dochází k ztrátě vzpomínky na celé období, jak k tomu došlo i v tomto případě. Závislost na alkoholu je považována za duševní poruchu, za duševní poruchu jsou považovány i povahové změny, které se vyvíjí u epileptiků. Samotná epilepsie je pak neurologickou poruchou. Přítomnost epileptického záchvatu byla u obžalovaného důvodem podstatného snížení až úplného vymizení rozpoznávacích a ovládacích schopností v době spáchání zvláště závažného zločinu. Tento záchvat trval více minut. Jak je uvedeno ve znaleckém posudku, je možné, že v době spáchání zvláště závažného zločinu došlo u obžalovaného k praktickému vymizení rozpoznávacích a ovládacích schopností. Obžalovanému by mělo být uloženo ochranné léčení protialkoholní a dále ochranné léčení neurologické. Měl by dodržovat především abstinenci od alkoholu a striktně dodržovat anti-epileptický režim. Mělo by jít o léčení formou ústavní. Je velmi pravděpodobné a prakticky jisté, že obžalovaný zná účinky alkoholu na své jednání a ví i o tom, že při jeho epileptickém onemocnění je užívání alkoholu zakázáno. Užití alkoholu mělo tempore criminis u obžalovaného zpočátku především deliberující, uvolňující vliv, který omezil zpočátku konfliktu morální zábrany a v průběhu konfliktu, kdy se objevily brachiální střety, přispěl k vzniku epileptického záchvatu, při kterém došlo k spáchání zvláště závažného zločinu. V průběhu hlavního líčení znalec MUDr. Petr Krekule dodal a upřesnil, že jak četl posudky prof. MUDr. Zdeňka Seidla, CSc. a prof. MUDr. Jiřího Rabocha, DrSc., které byly dále ve věci vypracovány, tak v podstatě posudek prof. MUDr. Jiřího Rabocha, DrSc. nijak z jeho posudku nevybočuje, a znalec neurolog odporuje jejich závěrům s tím, že obžalovaný nemohl mít epileptický záchvat typu grand mal, protože se nepomohl a nepokousal si jazyk, tedy tak to pochopil. Domnívá se, že se jeho závěry v podstatě shodují se závěry prof. MUDr. Jiřího Rabocha, DrSc., a to jak v hodnocení psychopatologie, diagnostiky poruch zjištěných u obžalovaného, tak i v hodnocení ovládacích a rozpoznávacích schopností i co do návrhu opatření, tzn. ochranného léčení psychiatrického. Neurologické léčení navrhl, protože epilepsie je neurologická porucha. Pokud obžalovaný uváděl, že si nepamatuje ten den, kdy se čin stal s tím, že si následně rovněž nepamatuje, že byl u vazebního zasedání (co tam vypověděl, jak probíhalo), tak možné je, aby si po epileptickém záchvatu ještě více dnů nepamatoval, co se dělo. Pokud ve znaleckém posudku uvedl, že byly složky ovládací a rozpoznávací prakticky vymizelé, tak v tom nevidí oproti prof. MUDr. Jiřímu Rabochovi, DrSc. rozdíl, je to pro něho stejné - obě složky byly podstatně snižené, nikoliv vymizelé, tj. obdobně jako dle prof. MUDr. Jiřího Rabocha, DrSc.

25. Vzhledem k výše uvedeným závěrům znalce MUDr. Petra Krekule, CSc. byl vyžádán znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví neurologie, neboť pouze znalec z tohoto odvětví se může k otázkám vlivu epilepsie na jednání obžalovaného odpovědně vyjádřit. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví neurologie prof. MUDr. Zdeňka Seidla, CSc. vyplývá, že obžalovaný trpí záchvaty epilepsie typu grand mal, také nazývané velké, generalizované záchvaty – záchvaty se projevují náhlým pádem, tonickými křečemi trvajících asi 30 vteřin (při těchto křečích obvykle nedýchá nebo chrčivě, modrá v obličejí), po 30 vteřinách se objevují křeče tonické klonické, tedy tonické křeče jsou střídány pohyby končetin, kdy se pacient může i zranit, obnovuje se pravidelnost dýchání, po 2 minutách obvykle křeče mizí, pacient „upadá“ do spánku nebo někdy zmateného stavu. Záchvatu může předcházet několika vteřinová aura (ovanutí), kdy se objeví nějaký příznak, obvykle z oblasti, odkud je záchvat vyvolán (například nepříjemný zápach, nevolnost), což někdy pacientovi umožní, aby sám zaujal polohu, při které je riziko poranění menší. Tato aura ale není

pravidlem, je spíše méně častá. Při záchvatu u nemocného dojde často k pomočení, pacient mívá pěnu u úst, má pokousaný jazyk, jak také bylo popsáno ve zprávě, kdy byl obžalovaný hospitalizován po záchvatu. Po záchvatu má pacient vždy amnézii, tedy nepamatuje si daný záchvat. Při grand mal obžalovaný upadne do bezvědomí, má křeče, kdy nemůže logicky žádný trestný čin vykonat. Jedná se tedy o období po předpokládaném epileptickém záchvatu. Je pravdou, že někdy po záchvatu je pacient zmatený, někdy i hůře spolupracuje, například při převozu do nemocnice, ale podobné násilí s popsanou brutalitou při předmětném činu znalec prakticky vylučuje. Také v dokumentaci není obdobný stav, který by alespoň vzdáleně odpovídal tomuto brutálnímu činu, jak uvádí ve svém posudku znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie MUDr. Petr Krekule, CSc., nikdy uveden. Tvzení znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie MUDr. Petra Krekule, CSc., že měl obžalovaný skoro jistě epileptický záchvat, není ničím podloženo, opravdu se jedná o pouhou spekulaci – nikdo záchvat neviděl, obžalovaný neměl žádné příznaky po prodělaném záchvatu jako pokousaný jazyk, pomočení... Možnost, že by se obžalovaný dopustil předmětného zvláště závažného zločinu v rámci předzáchvatového a pozáchvatového stavu, považuje znalec za velmi nepravděpodobnou, prakticky ji vylučuje.

26. V průběhu hlavního líčení znalec zopakoval, že co se týče znaleckého posudku MUDr. Krekule, tak se domnívá, že diagnostika epileptického záchvatu byla čistou spekulací, pro epileptický záchvat typu grand mal nic nespovědilo – neviděla ho policie, neviděl ho nikdo jiný (pokud znalec uváděl pěnu u úst, pokousaný jazyk, tak to by byl pouze jeden ze symptomů), to by se mohlo v podstatě říci u každého činu, že obviněný prodělal epileptický záchvat – zde není ani jeden důkaz. Dále znalec doplnil a upřesnil, že když policie přijela, tak obžalovaný držel v ruce sklenici, což asi nespovědí pro epileptický záchvat, a pak když došlo k té okolnosti, tak obžalovaný říká, že poškozený lahví na něj namířil, a že on mu ji vytrhl atd. – to samozřejmě také není možné. Jestliže má někdo epileptický záchvat typu grand mal, tak není schopen pohybovat se po místnosti či brát do ruky předměty a manipulovat s nimi atd. – jak již uváděl, samotný záchvat trvá obvykle dvě minuty a jedná se o tonicko-klonické křeče, kdy někdy po záchvatu může být přechodná doba, že pacient je svým způsobem ospalý, např. může hůře reagovat, ale nikdy se nesesetkal s takovouto brutalitou. Co se týče ztráty paměti, tak většinou bývá bezprostředně na tu okolnost záchvatu – možná několik minut po záchvatu, ale určitě ne dny nebo hodiny, pakliže tedy nepokračují další záchvaty. Skutečně se za svou medicínskou praxi (a to ani v literatuře) nesesetkal, že by někdo takto po záchvatu typu grand mal jednal. Pokud bylo řečeno, že i při minulých záchvatech, které obžalovaný měl, si nevzpomínal na období, které bylo např. týden před záchvatem, tak u obžalovaného by to nevyloučil, ale nedával by to do souvislosti s epileptickým záchvatem, ale spíše s abúzem alkoholu (to je typická Korsakova amnézie, že pacient, který požívá hodně alkohol, má potíže s recentní krátkodobou pamětí). Pokud MUDr. Krekule hovořil o ochranné neurologické léčbě, tak se s něčím takovým nesesetkal, to neexistuje.
27. S ohledem na závěry znalce z oboru zdravotnictví, odvětví neurologie prof. MUDr. Zdeňka Seidla, CSc. byl vyžádán nový znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie prof. MUDr. Jiřího Rabocha, DrSc. Z jeho znaleckého posudku vyplývá, že u obžalovaného zjistil rozvinutou závislost na alkoholu. Obžalovaný trpí posttraumatickou epilepsií typu grand mal trvale dekompenzovanou v rámci dlouhodobého intenzivního nadužívání alkoholu. Rozvíjí se u něj organická porucha osobnosti. Tyto duševní poruchy byly u obžalovaného přítomny i v době kritické pro páčání trestné činnosti. V této době se nacházel ve stavu prosté opilosti střední intenzity a rozvinul se u něj prostý silný afekt vzteku. Vlivem výše zmíněných duševních poruch, které byly u obžalovaného přítomny v době kritické pro páčání trestné činnosti, byly jeho rozpoznávací schopnosti sníženy mírně až podstatně, jeho ovládací schopnosti byly velmi podstatně sníženy – toto snížení se blížilo spíše úplnému vymizení než zachování. Další pobyt obžalovaného na svobodě je

nebezpečný. Znalec proto navrhl uložení ochranného léčení psychiatrického a protialkoholního ústavní formou. Požitý alkohol v době kritické pro páchaní trestné činnosti oslabil morálně volní vlastnosti obžalovaného a přispěl k rozvoji afektivní reakce. Vzhledem k dosavadnímu rozvoji zdravotního stavu obžalovaného a jeho nemotivovanosti k léčbě, je další prognóza resocializace nejistá. Z doplňku znaleckého posudku prof. MUDr. Jiřího Rabocha, DrSc. vyplývá, že požitý alkohol měl spolu s organickou poruchou osobnosti zásadní vliv na to, že se u něj rozvinul silný afekt vzteku. Obžalovaný byl informován o tom, že by se měl vzhledem ke svému tělesnému onemocnění zdržet požívání alkoholických nápojů, avšak toto doporučení nedodržel. U obžalovaného je schopnost zdržet se požívání alkoholu, prvního napití, podstatným způsobem snížena. Pokud jde o ovládací schopnosti, jednalo se o podstatné snížení, nikoliv úplné vymizení. V průběhu hlavního líčení znalec dodal a upřesnil, že pokud ve znaleckém posudku uvádí, že vlivem duševních poruch, které byly u obžalovaného přítomny, došlo ke snížení rozpoznávacích a ovládacích schopností, tak těch duševních poruch je několik (závislost na alkoholu, rozvíjející se epileptická porucha osobnosti a aktuálně opilost a afekt vzteku) – nedá se jednoznačně oddělit nebo určit některá z nich, všechny tyto poruchy byly aktuálně přítomny a jedna jaksi ovlivňovala druhou. Samozřejmě odborníkem na epilepsii je zejména neurolog, nicméně duševní poruchy spojené s epilepsií jsou součástí psychiatrie, takže pakliže by neurolog konstatoval, že tam epileptický záchvat proběhl, tak potom by se psychiatr měl dále vyjadřovat k praktickým důsledkům. V zásadě naprosto souhlasí se závěry znalce prof. MUDr. Zdeňka Seidla, CSc., možná s výjimkou, že jistě v rámci epileptického záchvatu typu grand mal se uvedená trestná činnost nebo podobné chování nemůže projevit, jsou však některé formy epilepsie, které se popisují jako psychomotorický záchvat, kdy by něco takového možné bylo, ale v daném případě nic takového, a to ani prof. MUDr. Zdeněk Seidl, CSc., nezjistili. V době vyšetření obžalovaného měl neurologický posudek k dispozici a vycházel z toho, že v době kritické pro páchaní trestné činnosti se nerozvinul epileptický záchvat, což do svých závěrů také zahrnul. Souhlasí s prof. MUDr. Zdeňkem Seidlem, CSc., že pravděpodobnost, že by byl přítomen epileptický záchvat, se blíží nule („v medicíně nic není nikdy úplně stoprocentní“). Pokud obžalovaný uvádí, že si nepamatuje na to, co měl spáchat, tak se to dá vysvětlit více důvody – tím, že se nacházel ve stavu opilosti („alkoholické okénko“ je jistě možné), dále konstatovali velmi silný afekt, který také může vést k určitým výpádkům paměti (nicméně dle svědků, kteří s ním po kritické době komunikovali, věděl nebo připouštěl, že se něco takového, z čeho je obviněn, stalo). Pokud obžalovaný dále uvádí, že si v současné době nepamatuje, že byl účasten vazebního zasedání, tak psycholog výrazné poruchy paměti nezjistil, a jak již uvedl, tak se u obžalovaného rozvíjí organická porucha osobnosti, která může vést k určitým poruchám paměti a každý člověk má trend vytěšňovat nepříjemné zážitky ze svého vědomí – ten trend se může vysvětlit buď vědomými účelovými tendencemi anebo i nevědomě jakousi disociací, která vede k tomu, že si na tu nepříjemnou záležitost v určité době nepamatuje. Organická porucha osobnosti znamená, že dochází ke změnám osobnosti v důsledku toho, že je nějakým způsobem poškozen mozek (v daném případě se jednalo o úraz před mnoha lety, opakované epileptické záchvaty s dalšími drobnými úrazy, a také samozřejmě dlouhodobé nadužívání alkoholu, též věk hraje roli) – to se potom projevuje ve změnách osobnosti (např. k výbušnosti atd.). Ústavní léčení znalec navrhuje vykonat takovým způsobem, aby před eventuálním návratem do běžného života tuto léčbu měl prodělanou a jeho duševní poruchy byly alespoň částečně kompenzovány.

28. Z doplňku znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie PhDr. Karla Netíka, CSc. (po seznámení se znaleckým posudkem prof. MUDr. Jiřího Rabocha, DrSc.) vyplývá, že to, že se znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie liší v závěru týkajícím se přítomnosti epileptického záchvatu tempore criminis, nic nemění na závěru psychologické části posudku týkající se motivace stíhaného jednání obžalovaného. Jedinou možnou změnou je část analýzy motivace, která se týká pravděpodobnosti rozvoje

epileptického záchvatu v průběhu útoku obžalovaného na poškozeného, kdy nevyklučuje možnost rozvoje epileptického záchvatu v průběhu útoku obžalovaného na poškozeného - to by mohla naznačovat obžalovaným udávaná amnézie na děj po vlastním útoku. Pokud jde o osobnost, nejsou závěry znalce psychologa v rozporu se závěry znalce psychiatra prof. MUDr. Jiřího Rabocha, DrSc. Znalcem psychologem popisované charakteristiky osobnosti (zejména impulzivita, emoční oploštělost, problémy se sebekontrolou a nezdrženlivost) jsou velmi pravděpodobně příznaky rozvíjející se organické poruchy osobnosti. Závěr znalce psychiatra týkající se prognózy resocializace vychází z dat týkajících se zdravotního stavu obžalovaného, závěr znalce psychologa vychází z informací o osobnosti a jejím dosavadním vývoji s přihlédnutím k rejstříku trestů a zprávám o pověsti obžalovaného v místě bydliště. V průběhu hlavního líčení znalec dodal a upřesnil, že společné závěry s MUDr. Krekulem o tom, že rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného byly podstatně sníženy až úplně vymizelé (dá se říci, že to je někde mezi podstatným snížením a vymizením) chápal tak, že tím chtěli vyjádřit, že tyto byly podstatně sníženy, tedy ne úplně vymizelé, ale blížily se vymizení. Pokud obžalovaný při hlavním líčení uváděl, že poté, co si přečetl výpověď svědka B [REDAKCE], který měl být u části děje přítomen, a seznámil se se spisem, že si na některé skutečnosti vzpomněl, tak je to možné – je to v podstatě znovupoznání, resp. když si člověk některé věci osvěží, tak si na ně může vzpomenout, tedy je možné, že mu to bylo připomenuto a rozpomněl se na to, rovněž je možné, že si to vymyslel. Souhlasil se závěry znalce psychiatra a nevyjadřoval se k tomu, nicméně pokud jde o další jednání obžalovaného v případě, že by u něj nastal epileptický záchvat, který by pak po nějaké době odezněl, vysvětloval by si to tak, že by jednal v určité zmatenosti, což vyjadřují tím snížením ovládacích a rozpoznávacích schopností velmi podstatně.

29. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie vyplývá, že v krvi poškozeného byla prokázána koncentrace alkoholu 0,82 g/kg.
30. Z protokolu o ohledání místa činu - pozemek s chatou [REDAKCE] v obci [REDAKCE] v prostoru mezi ulicemi K [REDAKCE] a P [REDAKCE] - vyplývá, že chata je dřevěná, o dvou nadzemních podlažích. Je tvořena montovaným základem o rozměrech 3,6 x 3,6 metrů, který vyplňuje jedna obytná místnost. Ve druhém nadzemním podlaží se nachází obytné podkroví. Ve směru od vstupu na pozemek je k montovanému základu chaty přistaven přístavek o vnitřních rozměrech 3,6 x 1,9 metrů, ve kterém je kuchyňka a jídelní kout. V prostoru vchodu do chaty, kuchyňky a jídelního koutu, obytné místnosti i schodiště chaty byla zajištěna řada stop biologických (stěry ze stružky, kaluží a kapek tekutiny červenohnědé barvy, části tkáně), věcných (závěsy, kalendář, pracovní rukavice apod.) a stopa biologická - trichologická (chomáč vlasů nasáklý červenou tekutinou). V průchodu mezi kuchyňkou a obytnou místností leželo zátylkem hlavy na prahu těla poškozeného, přičemž jeho nohy směřovaly do obytné místnosti. Z těla poškozeného byly před prohlídkou mrtvoly soudním znalcem zajištěny nehty z pravé i levé ruky poškozeného, stěry z pravé i levé ruky poškozeného (biologické stopy) a olepy na fólii z rány v obličejové části hlavy poškozeného, z dlaně pravé i levé ruky poškozeného (chemické stopy). V rámci ohledání místa činu byla v čase od 00.24 hod. do 00.45 hod. provedena prohlídka mrtvoly poškozeného soudním znalcem prim. MUDr. Jiřím Hladíkem, dle něhož podle stupně rozvoje posmrtných změn s přihlédnutím k místu nálezu, klimatickým podmínkám a výživě poškozeného, lze usuzovat, že od smrti poškozeného uplynula doba asi 4 hodin. Při pokračování ohledání místa činu spočívajícího v propátrání okolních prostor a pozemků s cílem vyhledání věcí, které by mohly mít souvislost s předmětnou událostí, byly zajištěny, mimo jiné, věcné stopy - dvě sekery s dřevěným topůrkem (na plotě; na jedné z nich zjištěna pozitivní reakce testu na přítomnost krve), kovový pohrabáč z čtyřhranu (na boční římse krbu), plechové lopatky, dřevěná násada potažená žlutým plastem (na betonové podlaze za přístavkem), smeták se zlomenou násadou, 5 kuchyňských nožů (uvnitř předního přístavku, kde se nachází kuchyňská linka), kovový

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Prošková

pohrabáč z kulatiny (v zadním rohu obytné místnosti) a biologické stopy - řada stěrů zaschlé červené tekutiny a mimo jiné i střepy hnědého skla, papíry a papírové kapesníky částečně prosycené červenou tekutinou (v modré plastové přepravce u dřevěného plotu vpravo od kamenného chodníku). V průběhu ohledání místa nálezu (popelnice u domu čp. 3 v ul. K P. v obci Č.) nebyly nalezeny a zajištěny žádné kriminalisticky relevantní stopy. Z protokolů o vydání věcí jsou patrné věci, které vydal obžalovaný, P. B. a P. S.

31. Z protokolu o prohlídce těla obžalovaného dne 16. 1. 2018 v 22.57 hod. vyplývá, že byly zjištěny podlitina na bradě, jemné škrábance na pravé tváři, ústa od krve, otok hřbetu a prstů pravé ruky, řezná rána na dlani a ukazováku levé ruky a podlitina na palci pravé nohy. Boty obžalovaného byly znečištěny hnědou a červenohnědou látkou, džínové kalhoty obžalovaného světle modré barvy byly výrazně znečištěny červenou látkou a šedočerný svetr obžalovaného se vzorem byl červenohnědě ušpiněn na levém rukávu. Pokračování prohlídky těla obžalovaného k upřesnění závažnosti zranění obžalovaného bylo provedeno 17. 1. 2018 v 18.00 hod., kdy bylo zjištěno: zranění v oblasti pravého spánku - škrábanec dlouhý cca 11 cm, podlitina na bradě o velikosti 4x4 cm, drobné oděrky v levé části brady o velikosti cca 2x1 cm, krevní podlitina na pravém předloktí o velikosti 4x2 cm, řezná rána na levé dlani těsně pod ukazovákem o velikosti 1,5 cm, drobná řezná rána na levém ukazováku o velikosti 0,5 cm, otok hřbetu pravé ruky, podlitina na levém lokti 5x2 cm, oděrky na kloubech prsteníku a prostředníku levé ruky, oděrka na kloubu palce levé ruky, oděrka na ukazováku a palci pravé ruky, podlitina na přední straně levého stehna o velikosti 3x3 cm, podlitina na levé hýždí o velikosti 2x2 cm, podlitina v levé podkolenní jamce o velikosti 5x5 cm, podlitina v pravé podkolenní jamce o velikosti 6x6 cm, zranění na přední straně spodní části pravé holeně - šrám o délce cca 3,5 cm a podlitina na palci pravé nohy o velikosti 2x2 cm. Dechovou zkouškou provedenou dne 16. 1. 2018 ve 22.34 hod. byla v krvi obžalovaného zjištěna koncentrace alkoholu 2,26 g/kg. Z protokolu o prohlídce těla P. B. vyplývá, že jeho pravá bota měla z pravého boku červené znečištění. Na jeho těle byla zjištěna zranění staršího data. Dechovou zkouškou provedenou 16. 1. 2018 v 22.58 hod. byla v krvi P. B. a zjištěna koncentrace alkoholu 3,04 g/kg.
32. Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví biologie vyplývá, že byla na odstřížcích nehtů poškozeného, stěrech z dlaní pravé i levé ruky poškozeného, stěru z čalounění opěradla lavice u stolu v kuchyňce, stěrech z dřevěného obložení stropu kuchyňky, stěru z vnitřní strany vchodových dveří do kuchyně (dole u pantové hrany dveří), stěru z podlahové krytiny v obytné místnosti chaty (v prostoru mezi šatní skříní a schodištěm), stěrech z vnitřní plochy vstupních dveří a hrany dveří, stěrech na dřevěné desce pod vstupními dveřmi, stěru červené tekutiny rozpouštějící se ve vodě z tajícího sněhu (v modré plastové přepravce u dřevěného plotu vpravo od kamenného chodníku), stěru z červené tekutiny rozpuštěné ve vodě v lavoru (venku na lavičce vlevo u stěny předního přístavku s kuchyňkou a jídelnou), na růžových závěsech, na nástěnném kalendáři, na pracovních rukavicích, na modrých džínových kalhotách, na výtisku novin 5+2, na sekyře s topůrkem dlouhým 70 cm, na smetáku, na trenkoslípech, na střepech hnědého skla, na hadru na podlahu, na zelené lopatce, na triku, teplákových kalhotách, ponožkách, trenkoslípech poškozeného, kotníčkové obuvi, jedné z podkolenek, šedých ponožkách s černým vzorem, modrých riflích, modrém triku, tílku, slípech a svetrů vydaných obžalovaným prokázána přítomnost krve a lidské bílkoviny. V krevních skvrnách na kalendáři byly nalezeny dva kusy trichologického materiálu, ve kterém byly zjištěny vlnité vlasy středně až tmavě hnědé pigmentace – jeden z vlasů byl bazálně přetržený a druhý separovaný tupým předmětem. V chomáči trichologického materiálu nalezeném na koberci v obytné místnosti (v prostoru mezi šatní skříní a schodištěm do podkrovní) byly zjištěny vlnité lidské vlasy (na vlasech byl zjištěn červenohnědý materiál, ve kterém byla prokázána přítomnost krve a lidské

bílkoviny). Na sekýrce s dřevěným topůrkem o celkové délce 47 cm a na pohrabáči byla zjištěna slabá pozitivní reakce zkoušky na přítomnost krve, specificky se přítomnost krve ani lidské bílkoviny prokázat nepodařilo. Provedeným zkoumáním bylo zjištěno, že krev obžalovaného i poškozeného vykazuje krevní skupinovou vlastnost A, Rh+. Provedeným porovnáním bylo zjištěno, že zajištěné vlasy vykazují shodnost morfologických a metrických znaků s morfologickými a metrickými znaky poškozeného. Shodnost se vzorkem vlasů obžalovaného zjištěna nebyla.

33. Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví genetika vyplývá, že profily DNA stanovené, mimo jiné, z pravé ruky obžalovaného jsou ve všech sledovaných polymorfismech identické s DNA profilem stanoveným z FTA karty poškozeného. Smíšený profil DNA stanovený z nehtů pravé ruky poškozeného obsahuje ve sledovaných polymorfismech kompletní profil DNA stanovený z FTA karty poškozeného a kompletní profil DNA stanovený z bukálního stěru obžalovaného. Smíšený profil DNA stanovený ze stěru z pracovních rukavic a sekery s dřevěným topůrkem o celkové délce 76 cm ve sledovaných polymorfismech obsahuje kompletní profil DNA stanovený z FTA karty poškozeného a neobsahuje kompletní profil DNA stanovený z bukálního stěru poškozeného. Smíšený profil DNA stanovený z levé ruky obžalovaného ve sledovaných polymorfismech obsahuje kompletní profil DNA stanovený z FTA karty poškozeného a kompletní profil DNA stanovený z bukálního stěru obžalovaného.
34. Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví fyzikální chemie vyplývá, že v olepu z rány v levé části krku poškozeného byl, mimo jiné, zjištěn fragment nátěrové hmoty zelené barvy – vzájemným porovnáním byla zjištěna shodná morfologie (barva) a shodné chemické složení s nátěrovou hmotou separovanou z lopatky (stopa č. 48), tzn. byla zjištěna shodná skupinová příslušnost (shodná morfologie a druh materiálu).
35. Opisem evidence rejstříku trestů obžalovaného bylo zjištěno, že dosud nebyl soudně trestán. Ve zprávě z místa trvalého bydliště je uvedeno, že za dobu trvalého pobytu v obci Č [REDAKCE] (tj od roku 2011) nebyl obžalovaný nikdy řešen přestupkovou komisí.
36. Ze zprávy České spořitelny, a.s. vyplývá, že obžalovaný neměl od 15. 1. 2018 v centrální databázi České spořitelny, a.s. vedeny žádné bankovní produkty. Po přečtení tohoto důkazu obžalovaný setrval na tom, že si u této banky (na pobočce v D [REDAKCE]) účet založil. Peníze byly ze sběru, který odevzdal v D [REDAKCE] kdy dostal 600 Kč – řekli mu, že peníze na účet pošlou – nijak si to neověřoval a peníze nevybíral. Jestliže spořitelna uvádí, že tam účet nemá, tak mu jej asi zrušili. Po restrikci sběr prováděl i tak, že se k někomu připojoval (když tam někdo šel, tak sběr odevzdal s ním) a on mu dal posléze peníze.
37. Při hodnocení provedených důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu a při právní kvalifikaci zjištěného skutkového děje se soud dále řídil zejména následujícími úvahami:
38. Zásada volného hodnocení důkazů upravená v § 2 odst. 6 trestního řádu znamená, že zákon nestanoví žádná pravidla, pokud jde o míru důkazů potřebných k prokázání určité skutečnosti a váhu jednotlivých důkazů. Jejich význam se vyvíjí až při konečném zhodnocení důkazního materiálu. Při něm nemůže soud postupovat libovolně. Jeho vnitřní přesvědčení o správnosti určité okolnosti musí být založeno na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu – musí být odůvodněno objektivními skutečnostmi, které soud zjistí a musí být jejich logickým důsledkem. Provedené důkazy tvoří ucelený důkazní řetězec a ve svém souhrnu logicky, jednoznačně a bez jakýchkoli pochybností obžalovaného usvědčují ze spáchání zjištěného skutkového děje tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozsudku, a to

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Prošková

včetně subjektivního vztahu obžalovaného ke způsobenému následku. Již v úvodu je zmíněno, že soud svá skutková zjištění učinil zejména na základě znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, neurologie, psychiatrie a klinická psychologie a výpovědi znalců prim. MUDr. Jiřího Hladíka, MUDr. Markéty Kulvajtové, prof. MUDr. Zdeňka Seidla, CSc., prof. MUDr. Jiřího Rabocha, DrSc. a PhDr. Karla Netíka, CSc. ve spojení s protokolem o ohledání místa činu, odbornými vyjádřeními z oboru kriminalistika, odvětví biologie, genetika a fyzikální chemie a svědeckou výpovědí P. B. a. Mezi podpůrné důkazy lze řadit výpovědi svědků – zejména P. Sc. a Al. V., protokoly o vydání věcí a prohlídce těla obžalovaného, znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, záznamy o dechové zkoušce obžalovaného a svědka B. a zčásti i výpověď obžalovaného.

39. Obžalovaný nepopírá, že poškozenému způsobil zjištěná poranění, namítá však, že zřejmě jednal v epileptickém záchvatu a proto si na své jednání nepamatuje, resp. pamatuje si pouze určitou část jednání a na další si již nevzpomíná a má za to, že by měl být tudíž shledán nepřičetným a obžaloby zproštěn ve smyslu § 226 písm. d) trestního řádu za současného uložení ochranného léčení. Na podkladě znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, klinická psychologie a neurologie prof. MUDr. Jiřího Rabocha, DrSc., PhDr. Karla Netíka, CSc. a prof. MUDr. Zdeňka Seidla, CSc. (znalecký posudek MUDr. Petra Krekule, CSc. soud nebral vzhledem k pochybnostem o jeho správnosti v potaz – znalec navíc před soudem uvedl, že chtěl vyjádřit totéž, co prof. MUDr. Jiří Raboch, DrSc., a tudíž i dle něho by u obžalovaného nešlo o stav, kdy by měl být shledán nepřičetným), má soud za to, že míra trestní odpovědnosti obžalovaného byla spolehlivě objasněna a lze učinit zcela spolehlivý závěr, že obžalovaný je za své jednání trestně odpovědný. Znalci uzavřeli, že vlivem duševních poruch (závislost na alkoholu, rozvíjející se epileptická porucha osobnosti a aktuálně opilost a afekt vzteku), které byly u obžalovaného přítomny, byly jeho rozpoznávací schopnosti sníženy mírně až podstatně, jeho ovládací schopnosti byly velmi podstatně sníženy, tedy nebyly vymizelé. V daném případě se dle prof. MUDr. Jiřího Rabocha DrSc. nedá jednoznačně oddělit nebo určit některá z duševních poruch, která by stav obžalovaného převážně ovlivnila - všechny zmíněné poruchy byly aktuálně přítomny a jedna ovlivňovala druhou. Možnost, že by se obžalovaný dopustil shora uvedeného zvláště závažného zločinu v rámci předzáchvatového a pozáchvatového stavu (epileptického záchvatu), považuje znalec neurolog za velmi nepravděpodobnou, prakticky ji vylučuje - pro epileptický záchvat typu grand mal nic nnesvědčilo, obdobně se vyjádřil i znalec prof. MUDr. Jiří Raboch, DrSc. Znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství prim. MUDr. Jiří Hladík, jenž byl přítomen po události na místě činu, s určitostí vyloučil, že by měl přítomný obžalovaný epileptický záchvat.
40. Skutkovou větu výrokové části rozsudku soud, při srovnání s obžalobou, zpřesnil v popisu poranění, která utrpěl poškozený, podle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství (v obžalobě vycházeno z předběžného výsledku pitvy). Pokud jde o údery rukama, tyto soud zahrnul do výrokové části rozsudku ve shodné argumentaci se státním zástupcem, že bylo vycházeno i z údajů svědka B., kdy toto nebylo vyvráceno ani výpovědí znalce prim. MUDr. Jiřího Hladíka.
41. V průběhu celého trestního řízení byla důsledně dodržována základní ustanovení trestního řádu, zejména ta, která mají zabezpečit právo na řádné objasnění věci a právo na obhajobu. Je zcela nepochybné, že obžalovaný je tou osobou, která poškozenému způsobila zjištěná rozsáhlá zranění, která nakonec vedla k jeho smrti. Z žádného z provedených důkazů nevyplyvá, že by se v okolí místa činu pohybovala další osoba, která by mohla mít na smrti poškozeného nějaký podíl. K tomu je třeba uvést, že sám obžalovaný nepochybně, že by byl on tím, kdo zranění poškozenému způsobil - těžko si za daného důkazního stavu lze

vůbec představit, že by na místo přišla nějaká další osoba, která by pak za přítomnosti obžalovaného devastovala zraněného poškozeného, to by bylo až za hranicí absurdity. Jakožto pachatele obžalovaného usvědčují i výsledky odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví genetika, z nichž je patrné, že profil DNA stanovený z pravé ruky obžalovaného je ve všech sledovaných polymorfismech shodný s DNA stanoveným z FTA karty poškozeného. Smíšený profil DNA stanovený z nehtů pravé ruky poškozeného obsahuje ve sledovaných polymorfismech kompletní profil DNA stanovený z FTA karty poškozeného a kompletní profil DNA stanovený z bukalního stěru obžalovaného. V této souvislosti je třeba také zdůraznit tu část výpovědi svědka P. B. který při návratu do chaty a nálezů těla poškozeného slyšel slova obžalovaného „Sorry nebo promiň, kámo, asi jsem to přehnal.“. Toto zjištění koresponduje také s údajem svědka P. S., v jehož přítomnosti měl obžalovaný vícekrát pronést: „Udělal jsem to.“ nebo „Zabil jsem ho.“ a několikrát i řekl, že je mu to líto. Nepochybná zjištění byla učiněna i ohledně subjektivního vztahu obžalovaného ke způsobenému následku, jakož i ohledně příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a zjištěným následkem.

42. Obžalovaný po zahájení vyšetřování využil svého práva a nevyprávěl. V pozdější fázi přípravného řízení - v průběhu vazebního zasedání dne 19. 1. 2018 uvedl, že si neuvědomuje, že by zabil poškozeného, nepamatuje si na to, ani si neuvědomuje, co se v chatě stalo. Ví pouze, že si poškozený měl zařídit důchod a odejít, aby se odstěhoval, mu říkal mnohokrát. Co se stalo od doby, kdy z chatky odešel B. do doby, kdy se vrátil a našel zde poškozeného a jeho, si nepamatuje a nevybavuje. Při hlavním líčení došlo k posunu ve výpovědi obžalovanému, kdy obžalovaný uvedl, že po seznámení s výpovědí svědka B. a obsahem spisu se částečně rozpomněl na průběh inkriminované doby a uvedl k úvodní fázi obdobně jako v přípravném řízení, že nejprve naléhal na poškozeného, aby si došel vyřídit důchod s tím, že toho dne k tomu byly veškeré příznivé podmínky, což poškozený odmítl a poté „slovo dalo slovo“, v tu ránu poškozený vstal a dal obžalovanému facku, načež obžalovaný spadl ze židle až odlétl na „futro“ u dveří, kde si narazil přední zuby. V průběhu toho, co si po tom otřesu šel lehnout, za ním přišel poškozený a stále mluvil – v něm pomalu začínal růst vztek. Po nějaké chvíli vstal, přišel k poškozenému a řekl mu, že pokud se mu tam nelíbí, ať vypadne z chaty a dal mu také pár facek. V tu chvíli začal scházet z půdy svědek B. který mu řekl, aby nechal poškozeného na pokoji – on jej vykázal. Poté seděl v chatě a přemýšlel, když slyšel ve vedlejších pokojích něco šramotit, tak vstal, postavil se mezi dveře a v tom viděl, že poškozený na něho útočí s lahví v ruce. Lahev se mu podařilo z ruky poškozeného vykrotit, načež sám touto lahví poškozeného udeřil do hlavy (lahve držel v levé ruce v její střední části), lahev se rozbila a oba odlétli do kuchyně, kde se poškozený udeřil o kuchyňský pult, pomalu se svezl dolů k zemi a zůstal ležet. Obžalovaný se posadil a díval se, že poškozenému teče z hlavy krev, viděl, že se ještě hýbe – koukal na něho a to je poslední, co si pamatuje. Od této chvíle si na nic nevzpomíná – má za to, že dostal epileptický záchvat a své jednání si začal vybavovat po 3 až 4 dnech. Na této výpovědi obžalovaný setrval v průběhu celého hlavního líčení, a to i poté, co znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství prim. MUDr. Jiří Hladík dospěl k závěru, že úder lahví do hlavy ani pád poškozeného na stůl nevysvětluje zranění, která byla u poškozeného zjištěna.
43. Jediným svědkem, který pozoroval, nikoliv však celý průběh skutkového děje (spíše byl pozorovatelem toho, co předcházelo samotnému brutálnímu napadení poškozeného) byl svědek P. B. (obýval horní patro chaty, která byla místem činu), jenž uvedl, že předmětného dne slyšel v dopoledních hodinách zezdola hluk, křik obžalovaného na poškozeného (vulgární nadávky, a aby vstával), a když sešel dolů (dvakrát – nejprve vykonat potřebu a posléze po oblečení monterek), viděl, jak obžalovaný poškozeného fackuje a později jednání stupňuje tím, že poškozenému mlátí pěstí do obličeje a šlape mu na prsty a

nárty nohou. Tato skutečnost dokládá, že byl při incidentu iniciativní i obžalovaný (pokud ne výlučně), tudíž rozhodně není možno hovořit o nutné obraně (viz dále). Když do tohoto incidentu svědek zasáhl, tak jej obžalovaný vyhodil z chaty. To potvrzuje i výpověď svědka M [redacted] Z [redacted], který uvedl, že za ním předmětného dne dopoledne přišel B [redacted] s tím, že se obžalovaný s poškozeným dohadují, že se musí uklidnit. Po návratu na chatu kolem 21.15 hod. svědek B [redacted] zahlédl v chatě ležícího poškozené se zkrvaveným obličejem a z místnosti, kde obžalovaný s poškozeným spali, slyšel hlas obžalovaného, který říkal něco ve smyslu: „Sorry nebo promiň, kámo, asi jsem to přehnal.“. Běžel za svými přáteli, kdy jeden z nich kontaktoval starostu obce, který zavolal policii. Tuto část výpovědi P [redacted] B [redacted] a dosvědčují svědci Pa [redacted] Al [redacted] V [redacted]. Situaci na místě činu při zásahu (nález těla poškozeného, reakci obžalovaného) popisují na místo přivolání policisté M [redacted] K [redacted] a L [redacted] P [redacted]. Na místě činu sedící obžalovaný (něco popíjel) nereagoval na výzvy policie a po sputání uvedl něco ve smyslu: „Zabil jsem ho, už to nebyl můj kamarád nebo nebyl to kamarád.“, chvílemi řval a nechtěl spolupracovat, chvílemi byl v klidu, na svědka K [redacted] působil jako agresivní člověk, který se předvádí. Policisté popsali i polohu těla zemřelého poškozeného, které bylo devastováno (zejména obličej, jež byl zohaven). Svědek P [redacted] S [redacted] ke své přítomnosti na místě činu (kam zavedl zasahující policisty) uvedl, že obžalovaný minimálně jednou, spíše vícekrát uvedl: „Udělal jsem to!“ nebo „Zabil jsem ho!“. To potvrzuje, že obžalovaný dobře věděl, co učinil. Ostatní svědci - R [redacted] B [redacted] Ba [redacted] a K [redacted], A [redacted] Sl [redacted] a V [redacted] Š [redacted] líčí poměry obžalovaného a poškozeného a vztah mezi nimi. Povětšinou se k němu vyjadřují tak, že byli dobrými přáteli, kteří spolu bydleli a vzájemně si pomáhali. Později mezi nimi vznikaly konflikty týkající se zejména finanční stránky společného soužití (např. jak uvedl i V [redacted] Š [redacted], tak se v opilosti hádali především o peníze), s čímž souvisel i spor ohledně důchodu poškozeného. Svědkyně Ra [redacted] B [redacted] pak uvedla, že na poškozeném v poslední době pozorovala zvýšenou nervozitu, neboť se zhoršil jeho zdravotní stav.

44. Podstatný důkaz pro posouzení věci představuje znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství. Tento důkaz popisuje poranění shledaná u poškozeného prohlídkou těla a pitvou, mechanismus jejich vzniku a stanovuje přibližnou dobu smrti poškozeného. Znalci potvrdili značnou devastaci těla poškozeného, kdy muselo být užito násilí velké intenzity, což potvrzuje i poranění slinivky břišní, která je poměrně dobře chráněným orgánem. Pokud jde o mechanismus vzniku, obžalovaný používal tupé násilí velké intenzity na hrudník a břicho (typické pro opakované razantní dupání na trup poškozeného), další zranění byla způsobena tlakem hrotnatého nástroje trojúhelníkového tvaru (např. pohrabáče) střední silou (bodné zranění) a tlakem a tahem ostrého nástroje, např. nožem, resp. i sklem (rány řezné). Příčinou smrti poškozeného byl úrazový šok spolu s masivním vdechnutím krve do plic při mnohočetných tříštivých zlomeninách obličejových kostí. Způsobem předvedeným před znalcem obžalovaným zranění způsobena být nemohla. Úderem rozbitou lahví mohla vzniknout pouze výše zjištěných poranění, která by život poškozeného neohrozila. Navíc, vzhledem k lokalizaci na horních končetinách lze jejich vznik hodnotit jako obranný. Byla tam daleko závažnější poranění způsobená tupým násilím, které působilo opakovaně, mnohočetně do různých částí těla a toto násilí vzniklo úzkým předmětem – jsou to tržně zhmožděné rány, které byly různě lokalizovány a poranění nitrohrudních a nitrobřišních orgánů (hluboké trhliny jater, trhliny osrdce apod.), které vznikly velkou silou a nelze je vysvětlit např. úderem pěstí ani kopem. Pokud obžalovaný uvádí, že poškozený po úderu odletěl a udeřil se hrudníkem o kuchyňský pult a hlavou o skříňky nad pultem, v případě hrudníku ani hlavy by zjištěná poranění takto nevznikla.
45. Nástrojů, které obžalovaný k útoku používal, bylo zřejmě více – viz např. slabá pozitivní reakce zkoušky na přítomnost krve na sekýrce s dřevěným topůrkem o celkové délce 47 cm a na pohrabáči, byť se specificky přítomnost krve ani lidské bílkoviny prokázat nepodařilo či

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Prošková

přítomnost krve a lidské bílkoviny na sekeře s topůrkem dlouhým 70 cm a zelené lopatce. Tomu, o jak masivní a brutální útok se jednalo (viz i dále), nasvědčuje přítomnost krve po téměř celém vnitřním přízemním prostoru chaty (v prostoru kuchyně i pokoje). Jak konstatuje státní zástupce, krevní stopy byly zajištěny na ruku obžalovaného, nábytku, stěnách, podlaze i na obložení stropu. I to vylučuje, že by si poškozený zjištěná poranění způsobil pádem na kuchyňský pult, příp. i skříňky.

46. Dle výpovědi obžalovaného i svědka B [REDAKCE] k prvotnímu útoku došlo v dopoledních hodinách - svědek B [REDAKCE] odcházel kolem půl jedenácté, přičemž dle obžalovaného mělo následně (s krátkým časovým odstupem) dojít k smrtelnému útoku. Objektivní nález znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství prim. MUDr. Jiřího Hladíka přitom uzavírá, že ke smrti došlo kolem 20.00 hod. – možno i dříve, kdy však doba čtyř hodin by jistě byla znatelná, kolem 11.00 hod. ke smrti nemohlo dojít. To vypovídá o nevěrohodnosti obžalovaného (o věrohodnosti obžalovaného má soud pochybnosti, mimo jiné, i s ohledem na jeho tvrzení o tom, že má zařízen účet u České spořitelny, přičemž Česká spořitelna toto vyvrátila) a o skutečnosti, že obžalovaný musel na poškozeného útočit ve více etapách – výsledkem bylo ubití poškozeného.
47. V souladu se zásadou „in dubio pro reo“ (v pochybnostech ve prospěch obžalovaného) tam, kde nebylo možno výpověď obžalovaného verifikovat důkazy jinými, soud plně vycházel ve prospěch obžalovaného z jím podané pro něho nejpriznivější verze. Obžalovaný přiléhavě vysvětlil, že za společně prožitá léta docházelo mezi ním a poškozeným k určité „ponorkové nemoci“, že jej zlobilo, že si poškozený nevyřizuje důchod, kdy obžalovaný byl přesvědčen, že on přináší veškeré finanční prostředky do jejich společné domácnosti a poškozený nečiní nic natolik zásadního pro to, aby byl také určitým zdrojem příjmu k jejich soužití. Toto vše v něm vyvolávalo určité napětí, které vyvrcholilo tím, že předmětného dne jej poškozený napadl a udeřil. Soud konstatuje, že nebylo vyvráceno a ani nelze vyvrátit tvrzení obžalovaného, že to byl poškozený, kdo jej jako první napadl a vcelku není žádný důvod obžalovanému v tomto směru nevěřit, byť zároveň nelze vyloučit, že si obžalovaný upravil výsledky provedeného dokazování ve svůj prospěch (což by mohlo vyplývat z jeho nepřilíš věrohodného předvedení napadení poškozeným). Zároveň je však třeba s ohledem na zdravotní stav poškozeného, jak vyplývá z výpovědí svědků, mít pochybnosti o tom, nakolik by byl takový útok razantní. Sám obžalovaný výslovně uvedl, že v něm vztek narůstal, afekt se zvyšoval. Velké pochybnosti má soud o tom, co říká obžalovaný dále, tedy že udeřil poškozeného lahví do hlavy v reakci na napadení poškozeným, nicméně v intencích zásady „in dubio pro reo“ soud toto tvrzení obžalovaného přijal - tvrzení obžalovaného, že udeřil poškozeného lahví do hlavy, nasvědčují některé indicie, např. to, že poškozený měl na sobě bavlněné triko značně prosáklé krví, na němž ulpívalo množství vlasů a dále četné drobné skleněné střípky (dle znalce soudního lékaře skleněné střípky mohly ulpět na triku poškozeného i tím, jak ležel na podlaze) i to, že dle znalce soudního lékaře řezné rány na těle poškozeného mohly způsobit střepy rozbité lahve, muselo by však jít o útok opakovaný, pro ten případ by obžalovaný musel utrpět řeznou ránu na ruce (u obžalovaného při prohlídce těla zjištěna řezná rána na levé dlani těsně pod ukazovákem o velikosti 1,5 cm). Pakliže ovšem skutkový děj probíhal tak, jak líčí obžalovaný (že udeřil poškozeného skleněnou lahví do hlavy a ta se rozbila), potom je nevysvětlitelné, že by na místě nebyly nalezeny střepy, což znamená, že obžalovaný musel střepy uklidit, vynést je do místa, kde byly nalezeny, mimo objekt (viz blíže neidentifikované střepy v krabici u plotu potřísněné krví) – opodstatněný je pak i závěr, že stejně mohl obžalovaný postupovat ohledně nástroje, který použil k útoku na poškozeného.
48. Prokázané jednání obžalovaného soud ve shodě s obžalobou právně posoudil jako zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. i) trestního zákoníku, spáchaný ve

formě přímého úmyslu (§ 15 odst. 1 písm. a/ trestního zákoníku). Trestní zákoník v ustanovení § 14 odst. 1 trestního zákoníku člení trestné činy na zločiny a přečiny. Přečiny jsou dle tohoto ustanovení všechny nedbalostní trestné činy a ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby do pěti let. Zločiny jsou všechny trestné činy, které nejsou podle trestního zákona přečiny; zvláště závažnými zločiny jsou ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 10 let.

49. Trestného činu vraždy podle ustanovení § 140 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo jiného úmyslně usmrtí. Objektem - předmětem ochrany - je lidský život. Objektívni stránka spočívá v usmrcení člověka, kterým se rozumí u živého člověka jakékoli zbavení jeho života. Lze jej spáchat konáním nebo opomenutím takového konání, k němuž byl pachatel podle okolností a svých osobních poměrů povinen (ve smyslu § 112 trestního zákoníku). Prostředek, který byl k usmrcení použit, je nerozhodný.
50. Učiněná skutková zjištění dovolují přijmout závěr, že mezi prokázaným jednáním obžalovaného a způsobeným následkem je dána příčinná souvislost zahrnutá úmyslným zaviněním, jakožto obligatorním znakem skutkové podstaty trestného činu. Úmyslné zavinění je založeno na složce vědomé a složce volní, jak stanoví ustanovení § 15 odst. 1 trestního zákoníku. V případě přímého úmyslu (§ 15 odst. 1 písm. a/ trestního zákoníku) pachatel věděl, že způsobem uvedeným v trestním zákoně poruší nebo ohrozí zájem chráněný trestním zákonem, a chtěl takové porušení nebo ohrožení způsobit. U úmyslu nepřímého pachatel věděl, že svým jednáním může trestním zákonem vyžadované porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn. Složka vědění obsahuje u pachatele představu rozhodných skutečností alespoň jako možných a rozdíl je v odstupňování volní složky zahrnující chtění (úmysl přímý) a srozumění (úmysl nepřímý). Z hlediska úmyslu je nutné v takovémto případě vycházet z okolností, za jakých ke skutku došlo, co činu předcházelo, z povahy činu, způsobu provedení, jakož i pohnutky činu. Zavinění je výslednicí mj. i osobních vlastností pachatele, a lze proto také z nich na formu zavinění usuzovat (viz 41/1976 Sb. rozh. tr.).
51. O vědomí obžalovaného, že jeho jednání může mít za následek smrt poškozeného, lze usuzovat z jeho intelektu, který je v pásmu průměru, jakož i způsobu provedení útoku – obžalovaný si musel být vědom, že použitím několika mechanismů útoku s vysokou razancí (zejména údery pádným předmětem, dupání na trup) způsobí poškozenému fatální následek. Znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, klinická psychologie a neurologie na základě odborného vyhodnocení osobnosti obžalovaného a konkrétní situace, za níž k činu došlo, shledali, že duševní stav obžalovaného v době vlastního útoku na poškozeného nebyl takového charakteru, aby mu bránil rozpoznat a uvědomit si nepřipustnost svého násilného počínání vůči poškozenému. Motivace předmětného skutku dle názoru soudu podepřeného o závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie pramení z potřeby odreagovat nahromaděné vnitřní napětí z konfliktu (konfliktů) s poškozeným doprovázená potřebou sebeprosazení, působila i jeho osobnostní výbava, vliv alkoholu a sklon k městnání afektů, který takovýmto způsobem odreagoval.
52. Dle přesvědčení soudu provedené důkazy bez nejmenších pochybností dovolují nejen dovodit, že obžalovaný věděl, že svým jednáním může poškozenému způsobit smrtelné zranění, ale že jej i chtěl. Na vůli obžalovaného směřovat k uvedenému následku soud usoudil jak po zhodnocení okolností, za nichž k útoku obžalovaného došlo, tak i motivu, jakým byl útok obžalovaného veden, jakož i z vlastního způsobu vedení útoku. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství bylo bezpečně prokázáno, že obžalovaný útok vedl, mimo jiné, do oblasti hlavy, krku, hrudníku a břicha poškozeného, a to při

působení násilí velké intenzity. Právě lokalizace útoku a intenzita útoku obžalovaného svědčí pro jeho značnou rozhodnost přivodit poškozenému i ten nejzávažnější následek. Jestliže obžalovaný k cílenému zasažení poškozeného zvolil oblast, kde se nacházejí orgány důležité pro život, dal tím více jak zřetelně najevo, že v době, kdy si takto počínal, chtěl, aby k danému následku došlo, tedy chtěl poškozeného usmrtit. Způsob spáchání skutku je dle názoru soudu bezcitný, surový, byly použity různé mechanismy, kdy obžalovaný útok započal působením tupého násilí velké intenzity, a to mnohočetnými údery úzkým podlouhlým předmětem a bodným poraněním na levém rameni, posléze útok vůči v té době již bezbranně ležícímu poškozenému završil dupáním na trup (oblast hrudníku a břicha, kde se nachází důležité životní orgány). V psychickém stavu, v jakém obžalovaný byl v době napadení poškozeného, byl schopen zahrnout do svého vědomí všechny důležité skutečnosti, včetně toho, že svým jednáním poškozeného usmrtí.

53. Obžalovaný svým jednáním naplnil i kvalifikovanou skutkovou podstatu podle § 140 odst. 3 písm. i) trestního zákoníku, kterou naplní ten, kdo spáchá trestný čin vraždy uvedený v odstavci 1 zvláště surovým nebo trýznivým způsobem. Tyto okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby nejsou v trestním zákoníku přesně definovány a vykládají se v zásadě podle rozhodovací praxe (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 8Tdo 462/2014, 8Tdo 1098/2016, 7Tdo 970/2016). „Zvláště trýznivým způsobem“ se rozumí způsob, kdy je poškozený vystaven bolestem na hranici snesitelnosti trvajícím třeba i kratší dobu, nebo sice méně intenzivním, ale zato déle trvajícím, které velmi citelně zasahují celou osobnost poškozeného. Usuzovat na něj lze z takových okolností, které charakterizují subjektivní neúměrně kruté pocitované prožitky oběti, jež vnímala, od doby, kdy na ni pachatel začal uskutečňovat vražedný mechanismus, až do okamžiku její smrti. Rozhodné pro tuto zvláště přitěžující okolnost jsou vnímání a prožívání bolestivosti při utrpěných zraněních a vypjatosti psychického prožívání traumatu smrti, a to v míře velmi intenzivní, v níž oběť prožívala důsledky útrap, jimž byla vystavena. O „zvláště surový způsob“ půjde tehdy, když čin svým provedením výraznou měrou přesahuje obvyklou míru surovosti (která je nutně obsažena v každém jednání zakládajícím znaky trestného činu vraždy), což je dáno především okolnostmi, které charakterizují použité násilí z hlediska vnějšího dopadu činu na poškozeného. Rozumí se jím vražedný útok s vysokou mírou brutality, která se podstatně vymyká z rámce běžného u většiny trestných činů tohoto druhu, a která se demonstruje zejména mimořádnou razancí smrtícího útoku, použitím více způsobů útoku, devastací těla oběti a podobnými projevy. Je třeba i podotknout, že není rozhodné, které a kolik použitých útoků byly těmi, které vedly ke smrti, neboť obvykle takovým z celkového množství může být i jeden, když ostatní by samy o sobě smrt oběti nepřivodily. K právní kvalifikaci jakožto zvláště surového způsobu provedení není zásadně významné zhodnocení konkrétní, byť i jediného útoku se smrtícím účinkem, ale vždy jej tvoří celý komplex všech užitých mechanismů a útoků při naplnění hledisek tento znak charakterizujících. Není vyloučeno, aby tento útok zároveň vyvolával zvýšenou trýzeň poškozeného. Pro závěr, že se v daném případě jednalo o zvláště surový způsob, svědčí způsob průběhu činu i charakter poranění, která byla poškozenému jednáním obžalovaného způsobena. Obžalovaný poškozeného napadl tak, že mu nejprve zasadil minimálně 10 úderů podlouhlým úzkým předmětem, resp. i rukama do oblasti hlavy, krku a levé paže, další zranění bylo způsobeno tlakem hrotnatého nástroje trojúhelníkového tvaru (např. pohrabáče) střední silou (bodné zranění), následující tlakem a tahem ostrého nástroje, např. nožem, resp. i sklem (rány řezné) a posléze již na v podstatě bezbranného ležícího poškozeného vyvíjel další násilí spočívající v opakovaném dupání na hrudník a břicho (nelze vyloučit, že i údery v obličejové části se odehrály v době, kdy poškozený ležel), kdy znalec uvedl pouze minimální počet ran – celkově šlo navíc o násilí velké intenzity. Četnost, způsob vedení i intenzita úderů svědčí tomu, že šlo o extrémně brutální vražedný mechanismus, který byl v pozdější fázi ještě závažnější tím, že vážně zraněný poškozený již bezbranně ležel a nemohl se žádným způsobem bránit. Útok

obžalovaného proti tělu poškozeného spočíval tedy jako celek v použití několika mechanismů, kdy neměl povahu rychlého a jednorázového aktu, ale spočíval v soustavném násilném působení na tělo poškozeného za okolností, kdy se poškozený později již nemohl nijak bránit. Výsledkem takto široce založeného útoku byla devastace těla poškozeného, jak je patrné již z fotodokumentace pořízené na místě činu, z níž musí být každému zřejmé, že poškozený byl ubit razantním násilím, které směřovalo proti celému tělu poškozenému, zejména však proti jeho horní části (obličej poškozeného je zcela zničen). Jak již uvedeno, není rozhodné, že všechny rány neměly smrtící účinek, neboť je rozhodující komplexní hodnocení útoku. Z hlediska zavinění šlo ve vztahu k této kvalifikované skutkové podstatě o přímý úmysl obdobně jako u základní skutkové podstaty, neboť obžalovaný věděl, jak brutálně proti poškozenému zasahuje a chtěl tak učinit. Soud i poznamenává, že po subjektivní stránce u tohoto znaku kvalifikované skutkové podstaty postačí nedbalost ve smyslu § 17 písm. b) trestního zákoníku – pachatel tedy nemusí vědět, že jde o zvlášť surový způsob spáchání vraždy, ale je dostačující, že se zřetelem na okolnosti případu a své subjektivní dispozice to vědět měl a mohl. Obžalovaný mohl svým jednáním naplnit i zvlášť trýznivý způsob spáchání trestného činu vraždy, pro nějž je podstatné, aby oběť vzhledem ke svému zdravotnímu stavu byla schopna vnímat a prožívat účinky užitého násilí v jeho bolestivosti a vypjatosti psychického prožívání z traumatu smrti. Především je však rozhodná intenzita, s jakou oběť prožívala důsledky útrap, jimž byla vystavena. Je evidentní, že byl útok pro poškozeného bolestivý, a že při něm poškozený trpěl. Znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství i konstatoval, že u poškozeného byla zjištěna pouze podnapilost, nebylo ovlivněno jeho vnímání, proto opakovaný mnohočetný útok mohl vnímat, přičemž nebyla snížena bolestivost a vybavování si útoku. Tomu, že útok proti své osobě poškozený vnímal, nasvědčuje i možný obranný způsob vzniku zranění na horních končetinách. Zároveň ale znalec uzavřel, že s jistotou není možné určit, kdy (v jaké fázi útoku – že by) poškozený ztratil vědomí - soud návazně ve shodě s obžalobou zvlášť trýznivý způsob provedení do svého rozhodnutí nezahrnul s tím, že obžalovaný poškozeného usmrtil přinejmenším zvlášť surovým způsobem.

54. Vzhledem k uplatněné obhajobě obžalovaného při hlavním líčení se soud zabýval i variantou spáchání předmětného skutku za splnění podmínek nutné obrany, jak ji stanoví ustanovení § 29 trestního zákoníku („*čin jinak trestný, kterým někdo odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný trestním zákonem, není trestným činem*“), která by pro obžalovaného znamenala následné zproštění obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu. Nutnou obranu by odůvodňovalo zejména tvrzení obžalovaného, že proti němu poškozený útočil skleněnou lahví.
55. Předpokládanými podmínkami nutné obrany je odražení útoku na přímo hrozící nebo trvající zájem chráněný trestním zákoníkem a dále to, aby obrana nebyla zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku. Na splnění posledně zmíněné podmínky je nutné nahlížet tak, jak se jevila v danou chvíli obránci. Přiměřenost obrany je přitom nutno posuzovat z hlediska intenzity obou akcí. „*Pojem způsob útoku je podstatně širší než „způsob provedení útoku“, který by nevyjadřoval všechny okolnosti, které musí poškozený a následně i soud odpovědně a komplexně hodnotit. Ve „způsobu útoku“ je vyjádřen nejen způsob provedení útoku, ale i osoba útočnicka, jeho vlastnosti a úmysly (včetně např. využití odlehlého a tmavého zákoutí), jež se při útoku projeví, použité zbraně, hrozící součinnosti dalších osob doprovázejících útočnicka, jakož i další okolnosti, za nichž byl útok spáchán, za podmínky, že je lze zahrnout pod pojem způsob útoku a že byly známé i zcela zjevně poškozenému obránci. Přitom je však třeba mít na paměti, že trestní zákoník nestanoví měřítko pro určení mezi nutné obrany.*“ – srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. Obecná část § 1 - § 139. Komentář. 2. vydání Praha: C.H. Beck, 2012, str. 405. Již z dikce zákona přitom vyplývá, že obrana musí být tak intenzivní, aby útok útočnicka účinně odvrátila, nevyžaduje se tudíž naprostá proporcionalita. V souladu s ustanovením § 29 odst. 2 trestního zákoníku o nutnou obranu nejde tehdy, byla-li obrana

zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku. Nutná obrana je vyloučena z důvodu tzv. intenzivního excesu tehdy, když čin obrana zcela jasně, očividně a nepochybně neodpovídá všem rozhodným okolnostem charakterizujícím způsob útoku (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. Obecná část § 1 - § 139. Komentář. 2. vydání Praha: C.H. Beck, 2012, str. 408 a rozh. sp. zn. ÚS 49/2004-n.).

56. Obhajobu nutnou obranou lze v daném případě vztáhnout pouze k první fázi konfliktu, kdy poškozený „šel“ na obžalovaného s napraženou rukou, v které držel lahev, kterou mu obžalovaný vykroutil z ruky. Poté obžalovaný proti poškozenému, který jej, i s ohledem na jeho zdravotní stav a z něho vyplývající omezenou možnost pohybu, již neohrožoval, započal masivní útok, který měl poškozeného zlikvidovat. To je patrné jak z intenzity útoku, lokalizace, kam útok směřoval i použitých mechanismů útoku. Přestože měl poškozený zřejmě sklony k agresivitě, nedá se říci, že by (s ohledem na sníženou možnost pohyblivosti) představoval takové nebezpečí, které by obžalovaný měl odrážet způsobem, jakým učinil, a k „pacifikaci“ používat násilí dosahující tak značné intenzity. Lze uvést, že intenzita obrany musí být zásadně silnější, než intenzita útoku, aby útok účinně odvrátila, nicméně nesmí být zcela zjevně, přehnaně silnější, jak se v daném případě stalo.
57. Soud zvažoval i možnost právní kvalifikace skutku jakožto některého jiného trestného činu proti životu. Po provedeném dokazování však dospěl k závěru, že jiná právní kvalifikace v úvahu nepřichází. Pokud jde o skutkovou podstatu zločinu vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku (vražda s rozmyslem a po předchozím uvážením), rozmysl je kvalifikovaná forma úmyslu v tom smyslu, že pachatel si patřičně zváží své jednání a na základě takového svého subjektivního přístupu jiného úmyslně usmrtí. Pokud jde o povahu rozmyslu, na rozdíl od předchozího uvážení pak spáchání trestného činu s rozmyslem je na jedné straně odlišením od jednání v náhlém hnutí myslí, zejména od afektu a podobných stavů, přičemž však může jít i o velmi krátkou úvahu, při níž pachatel jedná uváženě, ale nikoli po předchozím uvážení. Jedná-li pachatel s rozmyslem, zvážil zásadní okolnosti svého předpokládaného (zamýšleného) jednání, jak z hledisek svědčících pro úmyslné usmrcení jiného, tak i proti němu, zvolil vhodné prostředky k jeho provedení a zvážil i rozhodné důsledky svého činu, avšak na rozdíl od předchozího uvážení zde chybí vyšší forma rozvahy, zejména ve formě plánování a konkrétnějšího promyšlení činu včetně možných způsobů jeho provedení, tedy tzv. plánování činu, které je charakteristické pro tuto premeditaci v užším slova smyslu. U předchozího uvážení jde na rozdíl od rozmyslu o situaci, kdy pachatel si předem, tj. před spácháním činu, zváží rozhodující okolnosti provedení činu, včetně zvolení místa a doby spáchání, použití zbraně či jiného prostředku vhodného pro usmrcení jiného s cílem, aby došlo k jeho úspěšnému provedení a co největšímu možnému vyloučení úspěšné obrany oběti apod., tedy jinými slovy si čin z hlediska jeho provedení tzv. naplánuje. Viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník II. Zvláštní část § 140 - § 421. Komentář. 2. vydání Praha: C.H. Beck, 2012. Po důkladném zvážení soud tuto právní kvalifikaci vyloučil, neboť žádný z provedených důkazů nenasvědčuje přípravnému jednání.
58. Další variantou, kterou se soud při svých úvahách zabýval, je možnost aplikace ustanovení § 141 odst. 1 trestního zákoníku - zvláště závažného zločinu zabití, kterého se dopustí ten, kdo jiného úmyslně usmrtí v silném rozrušení ze strachu, úleku, zmatku nebo jiného omluvitelného hnutí myslí, anebo v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného. Jedná se o privilegovanou skutkovou podstatu ve vztahu k trestnému činu vraždy. Účel, pro nějž zákonodárce vyčlenil tuto skutkovou podstatu, je ten, aby byly od vraždy odlišeny případy méně závažné. Předmětem ochrany je - stejně jako u vraždy - lidský život. Objektivní stránka skutkové podstaty trestného činu rovněž spočívá v usmrcení člověka. Pokud jde o tzv. omluvitelná hnutí myslí, tato pocházejí z polehčujících a pochopitelných duševních stavů pachatele. Jedná se v zásadě o nelibé emotivní reakce na

podstatný vnější podnět mimořádné intenzity a závažnosti, např. útok, nebezpečí, či jiné ohrožení, spojené s neurovegetativními projevy. Omluvitelným hnutím myslí může být i soucit, žal, smutek, či pocit neřešitelnosti či bezvýhodnosti z dlouhodobých a stresujících vztahů (např. manželské nebo partnerské krize). Oproti tomu nelze mezi takový stav řadit silné rozrušení ze vzteku, hněvu na základě jednání, jež je pachateli nepřijemné, či silné rozrušení vzniklé ze zavrženíhodné pohnutky. Přitom je nutné zdůraznit, že musí být míra závažnosti silného rozrušení v odpovídajícím poměru k mimořádnému významu objektu trestného činu zabití a také to, že se toto silné rozrušení posuzuje bez ohledu na okolnost, zda se na takovém rozrušení podílí nervová labilita nebo duševní choroba pachatele (tzv. psychická predispozice), srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 7 Tdo 793/2010. Zmínit je třeba i to, že se nesmí jednat o pouhé silnější emoce, ale o emotivní prožitky vystupňované, jež sice nutně neovlivňují přičetnost, ale vedou ke značnému zúžení vědomí pachatele a k oslabení jeho zábran (viz již zmíněné rozhodnutí). Pod skutkovou podstatu zabití se řadí i usmrcení člověka v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného. V takovém případě by se jednalo o vyprovokování k činu chováním samotného poškozeného, které je v rozporu s morálkou a svědčí o morální zvrhlosti, bezcitnosti, sobectví a o neúctě poškozeného k ostatním osobám nebo společnosti. Může se jednat o usmrcení osoby, která pachatele dlouhodobě fyzicky nebo psychicky týrala, anebo ho po určitou dobu zavrženíhodným způsobem sexuálně nebo jinak zneužívala. Může jít i o jednorázové jednání poškozeného ve formě útoku nebo vyvolání nebezpečí směřujícího vůči zájmům chráněným trestním zákoníkem, pokud má požadovanou intenzitu. Na vlastním stavu myslí pachatele, která byla ovlivněna předchozím zavrženíhodným jednáním poškozeného, nezáleží. Zároveň však musí být míra závažnosti, resp. negativní charakter provokujícího chování poškozeného, v odpovídajícím poměru k mimořádnému významu objektu trestného činu zabití, jímž je lidský život. K tomu, že běžné verbální útoky a fyzické napadání a spory nelze považovat za zvlášť zavrženíhodné jednání, jak jej stanoví ustanovení § 141 odst. 1 trestního zákoníku, blíže srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník II. Zvláštní část § 140 - § 421. Komentář. 2. vydání Praha: C.H. Beck, 2012, str. 1493. Po zvážení věci soud shledal, že ani jednu z výše uvedených variant zločinu zabití dle § 141 odst. 1 trestního zákoníku nelze v daném případě aplikovat. Obžalovaný k soužití s poškozeným uvedl, že v posledních 3 až 4 měsících poškozený začínal být nervóznější – příčinou bylo kromě tzv. ponorkové nemoci i to, že čím dál tím méně mohl na nohy, tedy špatně se mu chodilo. Svědkyně R. B. uvedla, že byl poškozený vlivem svého zdravotního stavu nervózní a také ví, že byl agresivní na jejich psa. V létě 2017 jí podle toho, co pozorovala, připadalo, že poškozený napadl obžalovaného. Je třeba připustit, že poškozený mohl být v poslední době nervózní a mít sklony k agresivitě, nicméně rozhodně se nejednalo o jednání pro obžalovaného mimořádně ponižující či trýznivé, které by naplnilo znak předchozího zavrženíhodného jednání, jak předpokládá teorie i praxe. Nikdo ze slyšených svědků přímým svědkem soužití obžalovaného a poškozeného nebyl, nicméně z výpovědí vyplývá, že nic zcela vybočujícího ze standardu na něm neviděli. Obžalovaný navíc měl možnost věc řešit jinak – vzhledem k tomu, že poškozený neměl v chatě trvalé bydliště, jej mohl např. vystěhovat. Obžalovaný i jednal pod vlivem silného rozrušení – v afektu, který se u něho vzedmul. Je však třeba – jak bylo uvedeno i výše – srovnávat intenzitu silného rozrušení v poměru k objektu zvlášť závažného zločinu zabití, kterým je lidský život. Zároveň je nutné zdůraznit, že silné rozrušení musí mít charakter omluvitelného hnutí myslí. Přestože obžalovaný jednal v silném rozrušení, nebyl poškozeným bezprostředně ohrožen (i pokud připustíme, že na něj poškozený útočil lahví v ruce), aby proti němu mohl zaútočit shora popsaným způsobem – žádná újma na životě, těžká újma na zdraví ani jiná těžká újma obžalovanému nehrozila. V žádném případě nešlo ze strany obžalovaného o obranu, ale o reakci útočnou, třebaže ze strany poškozeného – náhledem obžalovaného - do jisté míry vyprovokovanou. Jeho rozrušení mělo původ v zlobě, v afektu, který byl vyvrcholením nespokojenosti s poškozeným jako spolubydlícím. Dle soudní judikatury (např. rozhodnutí

Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 7Tdo 793/2010, 6Tdo 1462/2014, 8Tdo 1115/2010, 7Tdo 901/2010) lze privilegovanou skutkovou podstatu zločinu zabití dle § 141 odst. 1 trestního zákoníku ale použít pouze na případy mimořádné intenzity a závažnosti, ať již ve vztahu k silnému rozrušení z omluvitelného hnutí myslí či předchozího zavrženého jednání poškozeného. Míra, zčásti i provokujícího jednání poškozeného v žádném případě neodpovídala významu objektu, který je chráněn prostřednictvím skutkové podstaty trestného činu zabití, a který byl jednáním obžalovaného fakticky dotčen.

59. O usmrcení z nedbalosti jít také nemohlo, a to z toho důvodu, že by v takovém případě musela naprosto absentovat volní složka zavinění, což v daném případě, vzhledem k shora zmíněnému, nepřipadá v úvahu.
60. Rozpětí trestní sazby § 140 odst. 3 trestního zákoníku činí patnáct až dvacet let nebo výjimečný trest. Při úvaze o druhu a výši trestu soud vycházel ze zásad pro ukládání trestních sankcí vymezených v ustanovení §§ 37 a 38 trestního zákoníku a objektivně vážil všechna hlediska rozhodná pro výměru trestu uvedená v § 39 trestního zákoníku. Přihlíženo bylo zejména k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním poměrům obžalovaného, jeho rodinným poměrům, k dosavadnímu způsobu života a možnosti jeho nápravy. Pokud jde o povahu a závažnost trestného činu, tyto jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem.
61. Svým činem se obžalovaný dotkl společensky chráněné hodnoty, kterou je zájem společnosti na ochraně lidského života. Jedná se o hodnotu, jejíž význam zákonodárce zdůrazňuje řazením trestných činů proti životu na úvod zvláštní části trestního zákoníku, přičemž útok na ni je zcela zásadní a nenapravitelný. Vzhledem k postoji, který obžalovaný zaujal ke své trestné činnosti, soud zohlednil ve prospěch obžalovaného jeho částečné doznání v průběhu hlavního líčení (toto však nelze hodnotit ve smyslu polehčující okolnosti podle § 41 písm. l/ trestního zákoníku, neboť se doznal pouze částečně pod tíhou usvědčujících důkazů), i to, že nad svým činem při hlavním líčení projevil lítost, kterou soud má za upřímnou (polehčující okolnost podle § 41 písm. n/ trestního zákoníku). Sebekritický postoj ke svému trestnému jednání obžalovaný vyjádřil i tím, že projevil ochotu uhradit požadovanou škodu. Ve prospěch obžalovaného přihlédl soud i k tomu, že dosud nebyl soudně trestán ani projednáván pro spáchání přestupku. Byť lze mít k životu obžalovaného jistě výhrady, a to zejména vzhledem k jeho pravidelnému požívání alkoholu a přežívání na základě pravidelných dávek, které dostával od rodiny, příležitostných prací a sběru železa při absenci stálého zaměstnání, je možné uzavřít, že celkovým předchozím způsobem života prokazoval, že je u něho dána polehčující okolnost podle § 41 písm. o) trestního zákoníku (vedl před spácháním trestného činu řádný život). K okolnostem svědčícím ve prospěch obžalovaného lze řadit rovněž to, že čin spáchal v silném rozrušení (pozn. nikoli však ve smyslu naplnění skutkové podstaty zvláště závažného zločinu zabití) – polehčující okolnost podle § 41 písm. b) trestního zákoníku. K tíži obžalovaného byla přičtena přitěžující okolnost podle § 42 písm. h) trestního zákoníku, neboť trestný čin spáchal vůči osobě zdravotně postižené - dle výpovědi svědků na tom byl poškozený zdravotně velice špatně, zejména po stránce chůze, kdy měl mít nezahojený amputovaný prst na noze, a vůči osobě vysokého věku – poškozenému bylo více jak 60 let věku. V neprospěch obžalovaného je nutno zohlednit (byť nikoliv jako přitěžující okolnost podle § 42 trestního zákoníku) i to, že čin spáchal vůči osobě, která mu při jeho zdravotních problémech (epileptických záchvatech) pomáhala a byla mu oporou.
62. V souladu s ustanovením § 39 odst. 1 trestního zákoníku soud hodnotil i poměry obžalovaného, jeho dosavadní způsob života i možnost jeho nápravy. Poměry obžalovaného

se rozumí takové okolnosti týkající se osoby pachatele, které přímo nesouvisí se spácháním činu, mohou však ovlivnit úvahu o trestu. Jde o osobní a rodinné poměry, které existují při rozhodování soudu.

63. K osobě obžalovaného lze uvést, že je rozvedeným (rozvedl se přibližně před 30 lety), z manželství má jednu dceru, s níž je v kontaktu. Soudně trestán nikdy nebyl, žádné jiné trestní řízení proti němu v současné době neprobíhá. V místě svého trvalého bydliště bydlí 10 až 11 roků s poškozeným – oběma jim to vyhovovalo, a vzhledem k tomu, že je epileptik, tak byl rád, že poškozený půjde s ním, protože to byl především dobrý kamarád a také uměl sjednávat práci (soužití bylo vzájemnou dohodou, partneři nebyli). Rodina jej v ČR navštěvovala - jezdili tam rodiče i sourozenci. Od úrazu hlavy, který utrpěl v mládí, obžalovaný trpí epileptickými záchvaty typu grand mal, které bývají dle svědectví jeho sestry stále častější. Po profesní stránce obžalovaný vystudoval dvě střední školy, a to dopravní průmyslovou a výtvarnou. Po dokončení studia prováděl různé příležitostné práce (byl zaměstnán trvale, ale dlouhodobě nikdy zaměstnán nebyl). S poškozeným žili z renty od jeho rodičů (pozn. obžalovaného) – 4 000 Kč měsíčně za to, že jim přenechal byt v Praze - Suchdole, sbírali železo a vozili je do sběrný do D – příjem asi 1 500 Kč měsíčně, dále dělali pro obecní úřad různé práce po vesnici a také prováděli pro místní obyvatele určité služby, za něž dostávali finanční prostředky. Osobnost obžalovaného je dle znalce z odvětví klinická psychologie nezralá, introvertovaná, s rysy emoční oploštělosti, impulzivita, podezřívavosti, negativismu, nerealističnosti, potíží se sebekontrolou a nezdrženlivostí. Obžalovaný má neupokojené potřeby sounáležitosti, porozumění. Má sklon městnat napětí a následkem toho jej může impulzivně vybit. Na pocit bezmoci může reagovat agresí. Na frustraci potřeb reaguje vzdorem a svéhlavostí. Nerespektuje vlastní přizpůsobení a vnější okolnosti nutné k dosažení žádoucích cílů. Má zvýšené potřeby sebeprosazení, uznání a pozornosti. Prognózu resocializace hodnotil znalec z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie PhDr. Karel Netík vzhledem k osobnosti a jejímu dosavadnímu vývoji jako spíše příznivou, znalec psychiatr prof. MUDr. Jiří Raboch, DrSc. jako nejistou, kdy to posléze PhDr. Karel Netík, CSc. zdůvodnil tím, že závěr znalce psychiatra týkající se prognózy resocializace vychází z dat týkajících se zdravotního stavu obžalovaného, závěr znalce psychologa vychází z informací o osobnosti a jejím dosavadním vývoji s přihlédnutím k rejstříku trestů a zprávám o pověsti obžalovaného v místě bydliště. Mezi pozitivní skutečnosti u obžalovaného lze řadit jeho dobré rodinné zázemí, kdy o něho má jeho rodina zájem (zejména rodiče a sestra).
64. Po zhodnocení všech okolností relevantních pro ukládání trestu dospěl soud k závěru, že u obžalovaného bude odpovídajícím trest odnětí svobody uložený na dolní hranici zákonné trestní sazby v trvání 15 roků. Takto uložený trest odnětí svobody dle názoru soudu zohledňuje specifika dané trestní věci a odpovídá i hlediskům účelu trestu. Zároveň je soud přesvědčen, že by uložením nižšího trestu byly přehlédnuty okolnosti svědčící jednoznačně v neprospěch obžalovaného. Obžalovaný se trestné činnosti dopustil ve stavu, kdy byly jeho rozpoznávací schopnosti sníženy mírně až podstatně, jeho ovládací schopnosti byly sníženy velmi podstatně v důsledku duševních poruch (závislost na alkoholu, rozvíjející se epileptická porucha osobnosti a aktuálně opilost a afekt vzteku). S ohledem na to, že součástí duševních poruch, které snižovaly přičetnost obžalovaného, byla i momentální opilost, kterou si obžalovaný způsobil z vlastní nedbalosti, soud nepoužil zmírňující ustanovení § 40 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku.
65. Soud u obžalovaného i zvažoval obhajobou navrhané použití § 58 odst. 1 trestního zákoníku a uložení trestu pod spodní hranici zákonné trestní sazby, nicméně žádné „mimořádné“ poměry na straně obžalovaného, ani okolnosti případu odůvodňující tento postup neshledal. Ustanovení § 58 odst. 1 trestního zákoníku obsahuje tři podmínky

nezbytné k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby: jsou zde konkrétní okolnosti případu nebo poměry pachatele (první podmínka), které způsobují, že použití zákonné (nesnížené) sazby trestu odnětí svobody – a to s ohledem na její dolní hranici – by bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné (druhá podmínka) a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem odnětí svobody kratšího trvání (třetí podmínka). Všechny tři podmínky jsou stanoveny kumulativně, což znamená, že musí být splněny zároveň. Pro aplikaci tohoto postupu musí být tedy okolnosti případu nebo poměry pachatele v nějakém ohledu vybočující z normy a výjimečné natolik, že jejich význam nelze vyjádřit ani uložením trestu na spodní hranici trestní sazby. Nemohou je odůvodnit skutečnosti obvykle se vyskytující ani mínění soudu, že trest v rozsahu zákonné trestní sazby by byl pro pachatele příliš přísný. Okolnostmi případu ve smyslu tohoto ustanovení je třeba rozumět okolnosti, jež jsou znakem skutkové podstaty, pokud se jejich význam nebo intenzita naplnění podstatně odchyľuje od běžných případů a odůvodňuje mírnější náhled a postup při ukládání trestu, nebo takové, které nejsou součástí skutkové podstaty, jestliže se v dané kvantitě a kvalitě obvykle nevyskytují. Co se týká poměrů pachatele (osobních, rodinných, majetkových a jiných), musí být charakteru zapříčínujícího přílišnou přísnost a citelnost trestu odnětí svobody uloženého v rámci zákonné trestní sazby, jinak k nim soud přihlíží pouze jako k polehčujícím okolnostem. Srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 11Tdo 408/2012-279, či sp. zn. 7Tdo 634/2012-19. V dané věci nelze identifikovat žádné konkrétní, určité okolnosti případu, které by odůvodňovaly mírnější náhled na závažnost jednání obžalovaného, přičemž ani poměry obžalovaného nejsou takové kvality, aby k nim mohlo být přihlíženo postupem podle § 58 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovaný je sice dosud netrestaná osoba, nicméně podle ustálené judikatury sama tato skutečnost nemůže naplňovat mimořádné poměry, neboť izolované posuzování jen některých hledisek nestačí. Pokud jde o okolnosti případu, skutečnost, že ke spáchání činu došlo „mírnější formou“ v daném případě vylučuje již surový a bezcitný způsob spáchání, kdy obžalovaný poškozeného působením několika vražedných mechanismů ubil. Jak již uvedeno, trest odnětí svobody v trvání 15 roků – tedy na spodní hranici zákonné trestní sazby dle názoru soudu plně zohledňuje specifika dané trestní věci. Uložení ještě mírnějšího trestu by u obžalovaného představovalo izolované posuzování okolností svědčících v jeho prospěch, a tím i neadekvátnost trestu (pozitiva byla u obžalovaného promítnuta i do zmírňujícího zařazení pro výkon trestu).

66. Obžalovanému je trest odnětí svobody ukládán za zvlášť závažný zločin ve výměře vyšší než 8 let, proto podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku splňuje formální podmínky pro zařazení k výkonu tohoto trestu do věznice se zvýšenou ostrahou. Má-li však soud se zřetelem na závažnost trestného činu a na stupeň a povahu narušení pachatele za to, že bude působení na něj, aby vedl řádný život, v jiném typu věznice lépe zaručeno, může podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku pachatele zařadit i do jiného typu věznice, než do které má být podle odst. 2 § 56 trestního zákoníku zařazen. Použití tohoto zmírňovacího ustanovení považuje soud u obžalovaného za důvodné s tím, že v mírnějším vězeňském režimu bude náprava obžalovaného s ohledem na jeho polehčující okolnosti zmíněné výše, zejména skutečnost, že dosud ve výkonu trestu odnětí svobody nebyl a dále s ohledem na jeho zdravotní stav (opakuující se epileptické záchvaty typu grand mal), zajištěna lépe, než ve věznici s ostrahou.
67. V souladu s návrhy znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie prof. MUDr. Jiřího Rabocha, DrSc., který uzavřel, že je další pobyt obžalovaného na svobodě nebezpečný, bylo obžalovanému jako nezbytné uloženo i ochranné opatření ve formě ochranného ústavního léčení psychiatrického a protialkoholního. Obžalovaný se trestného činu dopustil při vlivu duševních poruch výše zmíněných, mezi něž patří i závislost na alkoholu - proto soud uložil obžalovanému jak ochranné léčení psychiatrické, tak i protialkoholní.

68. S nárokem na náhradu vzniklé škody (nákladů na zdravotní péči poškozeného) se k trestnímu řízení řádně a včas připojila poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna s celkovou částkou 6 838 Kč. Vznik této škody poškozená zdravotní pojišťovna doložila rozpisem provedených úkonů. Obžalovaný v průběhu hlavního líčení uvedl, že je ochoten způsobenou škodu nahradit. Protože uplatněný nárok je v příčinné souvislosti s trestným jednáním obžalovaného, soud shledal naplněnými podmínky ustanovení § 228 odst. 1 trestního řádu, podle něhož o náhradě způsobené škody rozhodl.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Praze. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku; obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká; zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci; poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně podle § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Právo odvolání nemají již ty oprávněné osoby, které se ho výslovným prohlášením před soudem vzdaly.

Je-li obžalovaný odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a poškozenému je přiznán alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, má poškozený možnost požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žádost musí poškozený podat soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Praha 26. října 2018

JUDr. Stanislav Černecký, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Prošková